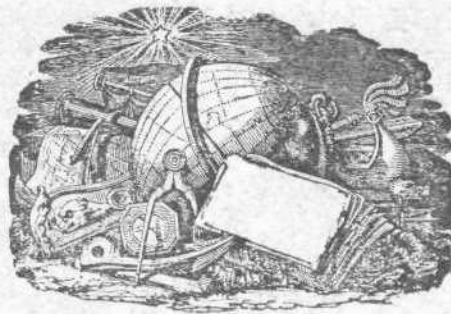

ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ

« Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζῆσται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 26 Ἀπριλίου 1858.

Ἀριθ. 8.

Ἡ ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΚΑΙ Ἡ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΕΥΓΕΝΕΙΑ.

ΚΟΣΜΙΟΤΗΣ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΣ.

(Συνέχεια).

Ἡ κυρία Χαχανέα μοι ἐνεχείρησε τὴν ἐξῆς συγ-
κεφαλαίωσιν, ἣν καταχωρίζω ἐνταῦθα αὐτολεξεῖ.

ΣΥΓΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ.

1. Δὲν πρέπει νὰ εἰσάγῃς οὐδένα εἰς οὐδεμίαν οἰκίαν ἐν ὥρᾳ γεύματος ἢ δείπνου, οὐδὲ σεαυτὸν ἀνευ προσκλήσεως.

2. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φέρῃς σκύλον μετὰ σοῦ εἰς ξένην οἰκίαν, εἴτε διὰ γεῦμα ὑπάγεις ἐκεῖ, εἴτε δι' ἐπίσκεψιν, εἴτε δι' οἰανδήποτε ἄλλην αἰτίαν.

3. Δὲν πρέπει νὰ φέρῃς μετὰ σεαυτοῦ τὰ τέκνα προσκαλούμενος εἰς γεῦμα, ἐὰν δὲν ὑπερβαίνωσι τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀλλὰ καὶ τότε οὐχὶ ἀνευ προσκλήσεως δι' αὐτά. Τὸ αὐτὸ ὀφείλεις νὰ πράττης πορευόμενος καὶ εἰς ἐπισκέψεις καὶ εἰς συναναγροφάς.

4. Οἱ ἄνδρες πρέπει νὰ φθάσωσιν ἀκριβῶς εἰς τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν ὑπὸ τοῦ γραμματιῦ τῆς προσκλήσεως καὶ οὐδέποτε βραδύτερον, ἀλλ' ἂν θέλωσιν ὀκτῶ ἢ δέκα λεπτά προητέρω.

5. Μόνοι οἱ μεγάλοι ἄρχοντες καὶ οἱ ἄνοσοι κάμνουν ὥστε νὰ τοῦς προσμένωσιν.

6. Ἡ γυνὴ ἥτις ἤθελεν ἀργοπορήσει περισσύτερον τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, εἶναι γυνὴ ἥτις θέλει νὰ κάμνη ἐπίδειξιν, ἀλλ' ἡ ἐπίδειξις αὐτῆ εἶναι ἀνόητος. Ἄν πρὶν εἰσέλθῃ πδύνατο ν' ἀκροασθῆ πα-

ρὰ τὴν θύραν τί ἔλεγον ἐντὸς, ἤθελε πεισθῆ περὶ τούτου κάλλιχα.

7. Ὅταν ἀγγεληθῆ ὅτι παρετέθη τὸ δείπνον, μὴ ὀρμᾶς εἰς τὸ ἐξιατόριον. Περίμενε ὥστε ὁ οἰκοδεσπότης ἢ ἡ οἰκοδέσποινα νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς εἰσόδου.

8. Πρόσφερε τὸν ἀριστερὸν βραχίονα εἰς μίαν κυρίαν, καὶ ὀδήγησον αὐτὴν εἰς τὸ ἐξιατόριον.

9. Εἰσάγων δὲ τὴν κυρίαν σου εἰσελθε πρῶτος, καὶ ἡ κυρία σου ἄς σὲ ἀκολουθῆ χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸν βραχίονά σου. Ἐν οἰαδήποτε ἄλλῃ περιστάσει τὸ προεἰσέρχασθαι τῆς κυρίας εἶναι σκαιότης. Τὸ προαναβαίνειν ἐξαιρεῖται, ὅταν δὲν ἔχῃς τὴν κυρίαν εἰς τὸν βραχίονα.

10. Ἄν δὲν ὑπάρχωσι κυριαί, εἰσελθε τελευταῖος ἂν δύνασαι.

11. Ἄφες νὰ εἰσέλθωσι πρῶτον οἱ ἀνώτεροί σου, καὶ ἐν γένει πάντες ὅσοι ἐν τῇ κοινῶνιᾳ κατέχουσι βαθμὸν ἀνώτερον τοῦ ἰδικοῦ σου.

12. Ὁ οἰκοδεσπότης συνήθως εἰσέρχεται τελευταῖος, ἡ δὲ οἰκοδέσποινα πρῶτη.

13. Ἐάν τις ἀποσυρθῆ παρὰ τὴν θύραν λέγων σοὶ νὰ περάσῃς πρῶτος, σταμάτησε καὶ ἀπόδος αὐτῷ τὴν εὐγένειαν αὐτοῦ· ἀλλ' ἂν ἐπιμελήνῃ, πέρασε χαιρετῶν αὐτόν. Πᾶσαι αὗται αἰ παρὰ τὴν θύραν γινόμεναι φιλοφροσύναι εἰσὶν ἐπιτηδεύσεις, αἵτινες σήμερον κατήντησαν γελοῖαι.

14. Περίμενε πρὶν προσέλθῃς εἰς τὴν τράπεζαν νὰ σοὶ δείξωσι τὴν θέσιν σου, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχωσι γραμμάτια ἐπὶ τούτῳ τεθειμένα ἐπὶ τῶν χειρομακτρῶν. Τότε δύνασαι νὰ προσέλθῃς εἰς τὴν θέσιν, ἐφ' ἧς βλέπεις τὸ ὄνομά σου γεγραμμένον.

- 15. Περίμενε πρὶν καθήτης νὰ δώτῃ πρῶτος ὁ οἰκοδεσπότης τὸ σημεῖον καθήμενος ὁ ἴδιος.
- 16. Ὅπωπδήποτε, περίμενε νὰ καθήσουν αἱ κυ- ρίαι πρὶν καθήτης σὺ ὁ ἴδιος.
- 17. Μὴ καθήτης ποτὲ οὔτε πολλὰ πλησίον οὔτε πολλὰ μακρὰν τῆς τραπέζης.
- 18. Ἄν τὸ νὰ καθήτης πρῶτος εἰς τὴν τράπι- ζαν ἦναι ἄτοπον, οὐχ ἦττον εἶναι καὶ τὸ νὰ ἀνοίξῃς πρὸ τῶν ἄλλων τὸ χειρομικτρὸν σου.
- 19. Μὴ ἀνοίξῃς ὅλον τὸ χειρομικτρὸν σου, ἀρ- κοῦ εἰς ὅσον φθάνει νὰ καλύψῃ τὰ γόνατά σου.
- 20. Εἰς τὰς κυρίας ἐπιτρέπεται νὰ προσκρητή- σωσιν εἰς ἑκὺτάς διὰ καρπῶν τὸ χειρομικτρὸν κατὰ τὸ δοκοῦν αὐταῖς.
- 21. Μὴ σηκώῃς τὰς χειρίδας (τὰ μανίαια) τοῦ ἐπειδύτου σου, ὡς εἰ ἐμελλες νὰ νίψῃς τὰς χεῖρας.
- 22. Μὴ κἀθήτῃ ὡς ἐπὶ ἀκνῶν ἐπὶ τῆς ἔδρας σου, μὴ ταλαντεύῃσαι ἐπ' αὐτῆς, μηδὲ κάθου ἐξη- πλωμένος ἐπὶ τοῦ ἐπινωτίου· ἐν ἐνὶ λόγῳ φύλαττε τὰς ἀναπνευστικὴν μὲν ἀλλὰ σεμνοπρεπῆ.
- 23. Ἀπόρριψε πρὸ πάντων τὸ ἐμπόδιζεν τοὺς παρεκκλιμένους σοὶ καὶ τὸ προσεγγίζεν αὐτοῖς διὰ τῶν ἀγαθῶν ἐν τῇ ζωηρότητι τῶν κινήσεών σου.
- 24. Πᾶσα βεβαιωμένη χειρονομία εἶναι ἐνοχλη- τική καὶ ἀπρεπῆς.
- 25. Μὴ περιφέρεις τοὺς πόδας σου ὑπὸ τὴν τρά- πεζαν.
- 26. Μὴ θέτῃς τοὺς ἀγκῶνάς σου ἐπὶ τῆς τρα- πέζης.
- 27. Μὴ ἐκβάλλῃς φωνὴν μεγάλην ὡς εἰ ὠμίλεις πρὸς κωφούς.
- 28. Ἄν ἡ συνομιλία ἦναι γενική, ὀμίλει ἀρκετὰ μεγαλοφώνως, ὥστε ν' ἀκούσῃαι ὑπὸ πάντων· ἂν ὁ- μως συνομιλῶσι πολλοὶ ἰδιαιτέρως, ὀμίλει ἑλαφρὰ ἵνα μὴ τρυφήτῃς τὴν συνομιλίαν τῶν παρεκκλι- μένων σοὶ.
- 29. Ἄν ζητήσης ποτήριον, μάχιράν ἢ ἄρτον πρὸς τὸ εἰς τὴν σκευοθήκην ὑπηρετοῦ, μὴ ὀνομά- ρῃς αὐτὸν παλληκάρει, ὡς ἤθελες κάμει ἐν τῷ ξενο- δοχείῳ, ἀλλὰ μὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐρω- τᾷς καὶ μανθάνεις ἐν δὲν τὸ γνωρίζῃς. Τὸ καλλί- τερον εἶναι νὰ τῷ κάμῃς νεῦμα χωρὶς νὰ τὸν ὀνο- μάσῃς.
- 30. Μὴ λέγῃς μηδὲ πράττει μηδὲν δυνάμενον νὰ ἐπιφέρει φιλονεικίαν πολιτικὴν ἢ θρησκευτικὴν.
- 31. Ὅταν ὁ οἰκοδεσπότης ἢ ἡ οἰκοδέσποινα διε- νέμοντες οἱ ἴδιοι τὰ φαγητὰ σοὶ δώσωσι πινά- κιον μετὰ φαγητοῦ, μὴ προσφέρεις αὐτὸ εἰς ἕτερον· διότι τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀγροίκον.
- 32. Ἐν τῷ γεύματι ἔσω καὶ ἐν συσσιτίῳ, δὲν πρέπει ποτὲ οὔτε νὰ ζητήσης, οὔτε νὰ ὀρίσῃς τὸ τε- μάχιον, τὸ ὁποῖον σοὶ ἀρέσκει.
- 33. Δὲν πρέπει ν' ἀπλώτῃς τὸ πινάκιόν σου, ὅ- πως λάβῃς πρῶτος φαγητόν.
- 34. Δὲν πρέπει νὰ φουστᾷ εἰς τὸν ζωμόν, ὅταν ἦναι πολὺ ζεστός· περίμενε ἕως ὡς κρυώσῃ.

- 35. Ἴνα φάγῃς τὸν ζωμόν σου μὴ μεταχειρίζε- σαι πρὸς τοῦτο καὶ τὸ περόνιον μετὰ τοῦ κοχλια- ρίου σου.
- 36. Ἄρες τὸ κοχλιαρὸν σου ἐν τῷ πινάκιῳ τοῦ ζωμοῦ σου, ὅταν ἔρχεται ὁ ὑπηρετής· νὰ σηκώτῃ τὸ πινάκιον αὐτοῦ.
- 37. Ἄπ' ἐναντίας ἔπαρε τὸ περόνιον ἀπὸ τοῦ ἀ- βητοῦ πινακίου σου, ἀρῷ φάγῃς ὅ,τι προσηνήθη σοι, ἐκτὸς ἂν ἦται ἐν μεγάλῃ τινὶ οἰκίᾳ, ἐν ἣ ἄλ- λάστουσι μαχίρια καὶ περόνια κατὰ πᾶν νέον φα- γητόν, ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ.
- 38. Μὴ ἀπόκοπτε μὲ τοὺς ὀδόντας τὸν ἄρτον σου, μηδὲ κόπτε αὐτὸν προσηγουμένως εἰς τεμάχια, ἀλλ' ἀποσπῶν τεμάχια κατὰ μικρόν, φέρε αὐτὰ εἰς τὸ στόμα σου διὰ τῶν δύο δακτύλων.
- 39. Μὴ ἀλείφῃς τὸ βούτυρον, τὰ γλυκίσματτα, κτλ. ἐπὶ τεμαχίων ἄρτου κεκομμένου εἰς φέτας. Τοῦτο ἐπιτρέπεται μόνον ὅταν πίνωμεν τέτ.
- 40. Μὴ κόπῃς τὸ κρέας σου εἰς τεμάχια εἰμὴ βηθηθῶν καὶ ὅταν θὰ τὸ βάλῃς εἰς τὸ στόμα σου.
- 41. Μὴ τρώγῃς μετ' ἀπλησίνας, μηδὲ γέμιζε πα- λὺ τὸ στόμα σου.
- 42. Τὸ ἄλας λάμβανε διὰ τοῦ ἄρου τοῦ μαχι- ρίου, ἢ διὰ τοῦ κοχλιαρίου τῆς ἀλατοθήκης. Μόνον οἱ χονδροειδέστατοι τῶν ἀνθρώπων ἐμβάλλουσι τοὺς δακτύλους αὐτῶν εἰς τὴν ἀλατοθήκην.
- 43. Μὴ σπύγγιζε τὸ κρόκευμα τοῦ πινακίου σου διὰ ψυχίου ἄρτου, ἵνα φάγῃς αὐτό.
- 44. Μὴ ὄσφραίνου ποτὲ τὸ κρέας, ὅπερ σοὶ προ- σήνεγκαν.
- 45. Μὴ ῥίπτε τὰ ὄσφ' ὑπὸ τὴν τράπεζαν, μηδὲ ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἀλλ' ἀπόθεε αὐτὰ ἐπὶ τῶν χει- λείων τοῦ πινακίου σου.
- 46. Μὴ πολυγλύφῃς τὰ ὄσφ', ἵνα μὴ σὲ ἐκλά- θωσι διὰ θῶκ (τσκαλάι).
- 47. Ἐὰν εὐρῆς ἐν τῷ πινάκιῳ σου ἀκάθαρτόν τι, οἶον τριχῶν, κάμπην, κτλ. δὴς τὸ πινάκιόν σου εἰς τὸν ὑπηρετήν, ἀλλὰ πρόσεχε νὰ μὴ τὸ εἴπῃς, ἵνα μὴ προξενήτῃς ἀηδίαν εἰς τεὸς συνδαιτυμόνας.
- 48. Λάμβανε εἰς χεῖρας τὸ μάχιρίον σου μόνον ὅταν τὸ χοιιάζῃσαι, καὶ ἀπόθεε αὐτὸ ἐπὶ τῆς τρα- πέζης εὐθὺς ἔπειτα.
- 49. Πρόσεχε μὴ χύσῃς τὴν ἀλατοθήκην, ἀπί- ρευγε τὸ νὰ θέσῃς σταυροειδῶς τὸ μάχιρίον καὶ τὸ περόνιον σου, καὶ τὸ ν' ἀφήτῃς τὸ κοπτερόν μέρος τοῦ μάχιρίου πρὸς τὰ ἄνω, κτλ. διότι μετὰ τῶν συνδαιτυμόνων δύνανται νὰ ὑπάρχωσι καὶ ἀνθρώποι δεισιδαιμόνες, οἱ ὁποῖοι ἐνδεχόμενον νὰ τρομάξωσι. Καὶ πρέπει τις νὰ εὐλαβῆται τοὺς ἀνθρώπους ἔτι καὶ εἰς τὰς γελοιωδεστάτας αὐτῶν ἀδυναμίας.
- 50. Μὴ κρίνε ποτὲ τὰ φαγητὰ ἄτινα σοὶ προσ- φέρονται, μηδὲ σύγκρινε ποτὲ φαγητόν πρὸς ἄλλο ὁμοίον μὲν, ἀλλὰ καλλίτερον, ὅπερ ἔφαγες ἀλλοῦ.
- 51. Ἄν παρατεθῇ ἰχθύς, κυνήγιον ἢ ὄ,τι δῆποτε ἄλλο ὀλίγον ἔωλον (μπαγιατίκιον), μὴ φάγῃς προ- φασίζόμενος ὅτι δὲν ἀγαπᾷς τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῶν ἰ-

- χθῶν ἢ τοῦ κυνηγίου, ἀλλὰ μὴ λέγῃς ποτὲ ὅτι δὲν τρώγεις ἐπειδὴ σοὶ φαίνονται ἔωλα.
- 52. Μὴ ὀμίλει ποτὲ ἔχων τὸ στόμα πλήρες, ἵνα μὴ πιτυλίσῃς (πιτυλίσις) τοὺς ἀνθρώπους.
- 53. Τρώγων μὴ κρότις μῆτε τὰ χεῖλη μῆτε τὰς σιαγόννας, πρὸ πάντων δὲ τρώγε μετὰ μεγίστης κα- θριότητος.
- 54. Μὴ σπύγγιζε τοὺς δακτύλους σου εἰς τὸ τρα- πεζοκάνδηλον, ἀλλ' εἰς τὸ χειρομικτρὸν σου. Οἱ Ἄγγλοι σπογγίζουσι αὐτοῦς τε καὶ τὸ μάχιρίον αὐτῶν εἰς τεμαχίον ἄρτου, ἐν Γαλλίᾳ ὁμοῦ δὲν ὑπ- ἄρχει ἡ συνήθεια αὕτη.
- 55. Μὴ φέρε ποτὲ τὸ κρέας εἰς τὸ στόμα διὰ τῶν δακτύλων, ἀλλὰ διὰ τοῦ περονίου.
- 56. Ὅταν φάγῃς ὦν ἠμιθρασκὸν (à la coque) μὴ ἀφήσῃς τὸ ὄσφρακον ἀκέραιον ἐν τῷ πινάκιῳ σου, ἀλλὰ θραύσον αὐτὸ διὰ τοῦ μαχαιρίου σου.
- 57. Ὅταν προσφέρηται σοὶ κροκίον, μὴ πληρώσῃς ποτὲ τὸ πινάκιόν σου ὡς κάμνουσιν οἱ κτίσκι, ἀλ- λ' ἔπαρε μετὰ διακρίσεως· καὶ ἂν θέλῃς ἔπειτα, δύνανται νὰ ἐπαναλάβῃς.
- 58. Μὴ λάμβανε ποτὲ τὸ φαγητόν διὰ τοῦ πε- ρονίου σου, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐν τῇ κοινῇ προφιδίει κει- μένου, καὶ κράτει τὸ ἰδικόν σου διὰ τῆς ἀριστερᾶς χει- ρός, ἂν θέλῃς νὰ θεωρῆσαι ὡς ἄνθρωπος εἰδήμων τοῦ κόσμου. Ἐκ τούτου θὰ προκύψῃ ὥστε νὰ μὴ ἔχης ἀνάγκην νὰ μεταλλάτῃς ἀνά πᾶσαν στιγμήν τὸ μάχιρίον καὶ τὸ περόνιον σου.
- 59. Μὴ σπύγγιζε τὸ ποτήριόν σου διὰ τοῦ χει- ρομικτροῦ πρὶν ζητήσης νὰ πίνῃς, διότι τὸ τοιοῦτον εἶναι σιωπηλὸς ἐλεγχὸς ἀκαθαρσίας, ὅν κάμνεις κα- τὰ τῆς οἰκίας ἐν ἣ εὐρίσκειται.
- 60. Ἀπόρριψε τὸ ν' ἀφήσῃς ὕδωρ ἢ οἶνον ἐν τῷ ποτηρίῳ σου, πρὸ πάντων ἐγειρόμενος ἐκ τῆς τρα- πέζης.
- 61. Μὴ λάμβανε ποτὲ τὸ ποτήριον τοῦ γείτονος ἢ τῆς γείτονος ἵνα πληρώτῃς αὐτὸ οἴνου, διότι ἄλ- λως θὰ νομισώσιν ὅτι ἐμαθες τὴν καλὴν συμπεριφο- ρὰν ἐν καπηλείῳ.
- 62. Φρόντιζε ὥστε αἱ κυρίαι αἱ καθήμεναι πλη- σίον σου νὰ τύχωσι πάντοτε τῆς προσηκούσης περι- ποιήσεως, καὶ νὰ μὴ λείψῃ αὐταῖς μηδὲν, καὶ ἂν δύ- νασαι ἢ εἰςέρῃς νὰ τὸ μαντεύσῃς, ἐμβάτευσον καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας αὐτῶν ἐπιθυμίας.
- 63. Ἐν τῷ ἐπιδορπίῳ μὴ ἐναπόθετε ποτὲ εἰς τὸν κόλπον σου οὔτε καρπὸν οὔτε πλεκοῦντικα, οὔτε ζυγαριὰ, διότι τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀπρεπέστατον.
- 64. Μὴ κόπτε ποτὲ τοὺς καρπούς διὰ σιδηροῦ μάχιρίου, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἔχοντος χρυσῆν ἢ ἀργυρᾶν λεπίδα, ὅπερ σοὶ δίδεται διὰ τοῦτο.
- 65. Μὴ λέπιζε τὸ ἀπίδιον πρὶν κόψῃς αὐτὸ κα- τὰ μήκος εἰς τέσσαρα τέταρτα, ἄπερ λέπιζεις ἔπειτα καθ' ὅσον τὰ τρώγῃς.
- 66. Μὴ πρότεινε εἰς μηδεμίαν κυρίαν νὰ μοιρά- σῃς μετ' αὐτῆς καρπὸν, τὸν ὁποῖον ἔχεις ἐντὸς τοῦ πινακίου σου ἢ ἂν σοὶ προσήνεγκαν. Ἡ τοιαύτη οἰ- κειότης εἶναι ἀπειροκόλος· μόνον εἰς κυρίαν ἡλικιω-

- μένην ὀπωποῦν δύνανται νὰ ἐπιτραπῇ ἢ τοιαύτη φι- λοφροσύνη.
- 67. Ἐν τούτοις, ἂν δὲν ὑπάρχωσι καρποὶ δι' ἑ- λους, καὶ πρέπει νὰ μωρισθῶσι, φρόντισον νὰ προσρέ- ρῃς εἰς τὴν κυρίαν τὸ μεγαλύτερον τέταρτον, εἰς ὃ πρέπει νὰ ἦναι καὶ ὁ μίσχος (τὸ τσουνὶ) τοῦ ἀπιδίου.
- 68. Ἐπὶ τραπέζης δὲν κροτοῦσι τὰ ποτήρια (δὲν κάμνουσι τόκα), ἂν δὲ διανοηθῇς νὰ τὸ κάμῃς, θὰ σὲ ἐκλάβωσι διὰ τὸν πάππον σου.
- 69. Μὴ τρώγῃς πολλὰ ταχέως ἵνα μὴ βιάσῃς καὶ τοὺς ἄλλους· μηδὲ πολλὰ βραδέως ἵνα μὴ ἀναγκάσῃς αὐτοὺς νὰ σὲ περιμένωσι.
- 70. Ἄν σοὶ ἐπέλθῃ λυγξ (λόξυγκας), λείψον διὰ μίαν στιγμήν, καὶ μὴ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν τράπεζαν πρὶν σοῦ περάσῃ.
- 71. Πτερνίζόμενος κάλυπτε τὸ στόμα σου διὰ τοῦ χειρομικτροῦ, ἵνα προσυλάτῃς ἀπὸ τῶν πι- τυλισμάτων τοὺς παρεκκλιμένους.
- 72. Ἀπομυτιττόμενος, ἐναπόθεε ἀμέσως τὸ ῥι- νάμικτρον εἰς τὸν κόλπον σου.
- 73. Ἄν συνέβῃναι εἰς τινὰ τῶν συνδαιτυμόνων κανὲν ἐκ τῶν μικρῶν ἐκείνων δυσουχημάτων, συμ- φυῶν εἰς τὴν ἀθλιότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, μὴ δείκνυε ὅτι ἐνόησας αὐτὸ καὶ πρὸ πάντων ἄς μὴ σοῦ κατέθῃ νὰ ζητήσῃς μίαν πρέζαν ταμβάκου παρὰ τοῦ γείτονός σου.
- 74. Σπύγγισον τὸ στόμα σου διὰ τοῦ χειρομά- κτροῦ σου πρὶν πίνῃς, διότι οὐδὲν ἄλλο εἶναι τό- στον ἀγενὲς ὅσον τὸ νὰ λερῶτῃ τις τὸ ποτήριον διὰ τῶν χειλέων του.
- 75. Τὸ δὲ ὄσφραίνεσθαι τὸν οἶνον καὶ πίνειν αὐ- τὸν κατὰ μικρὰ ῥορήματα ὡς ὁ ἀστυνομικός· προγεύ- σῃς, εἶναι ἀγροικία ἥτις δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἄλλους εἰμὴ εἰς καπηλούς μέλλοντες ν' ἀγοράσωσιν οἶνον.
- 76. Ρίψον ἔξω τοῦ παραθύρου ὡς ἀβίαθ καὶ κω- κομαθημένον, τὸν ἀνθρώπον ὅστις ἤθελε διανοηθῆ νὰ πίνῃ ἐν τῷ ποτηρίῳ κυρίας τινὸς ἐπὶ τῇ ἀνοήτῳ προ- φάσει τοῦ μαντεύσῃ τὸ τί αὕτη ἔχει κατὰ νοῦν.
- 77. Εἶναι ἀπρεπὲς τὸ προπίνειν πρὸ τοῦ οἰκοδε- σπότου, ἐκτὸς ἐὰν ἡ πρόποσις γίνεται ὑπὲρ αὐτοῦ.
- 78. Ἐὰν προπίνῃ τις ὑπὲρ σοῦ, ἀπόδος αὐτῷ καὶ σὺ πρόποσιν, ἀλλὰ χωρὶς ἐπευχῶν· διότι τὸ τοιοῦτον λᾷ τὸν στόμαχον τῶν ζηλοτύπων καὶ φθονερῶν.
- 79. Εἶναι ἴδιον ἀγροικιάτου ἀνθρώπου τὸ θραύ- ειεν μετὰ τὴν πρόποσιν τὸ ποτήριον πρὸς ἑκφρακὸν ἐνθουσιασμοῦ. Τὸ τοιοῦτον ὁμοιάζει πρὸς τὰ δαίπνα τῶν στρατιωτικῶν φρουρῶν.
- 80. Ὅταν γίνεται πρόποσις ὑπὲρ τοῦ οἰκοδεσπό- του ἢ τῆς οἰκοδεσποίνης, κένωσον ἐντελῶς τὸ ποτή- ριον σου, εἰς ὃ δύνασαι νὰ βάλῃς ὅσον οἶνον θέλεις.
- 81. Ἐνεκα τῆς ἐμφυχώσεως ἥτις ἐπικολουθεῖ μετὰ τὸν Κρημνίστην οἶνον, ἢ ἐπαύξειτις τῆς εὐθυ- μίας εἶναι συγχωρητέα εἰς τὸ ἐπιδόρειον ἀρκεῖ ἢ εὐθυμία αὕτη νὰ μὴν ἦναι θερμῶδες καὶ πλήρης χειρονομιῶν.

82. Απόφευγε πρό πάντων τούς παρατεταμένους εκείνους μυκτρισμούς, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σοὶ δώσωσι δίπλωμα εὐθειας πολλάκις δὲ καὶ αὐθαδείας.

83. Μὴ διανοῦνὰ λιθοβολήσῃς μηδένα μὲ σφαιρίδια ἄρτου, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σὲ ἐκλάβωσι διὰ χωρικὸν ἄνευ ἀνατριφῆς.

84. Ἡ ἀγροικία τῶν ἡθῶν καὶ τῶν τρόπων καταδεικνύει πάντοτε τὸ ἀγροικὸν τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας.

85. Ὅταν αἰσθανθῆς ὅτι ἐπιεὶς ἄρκετὰ, μὴ πῖνς πλέον, οἰαδιχόποτε καὶ ἂν ᾧσιν αἱ προτροπαί, ἅς δυνατὸν νὰ σοὶ κάμωσιν, εἰδεμὴ εἶναι ἐπόμενον νὰ πράξῃς καὶ νὰ ὀμιλήσῃς ὡς ὁ οἰνόφυλξ· ἡ δὲ οἰνόφυλγα εἶναι ἀποτρόπαιον ἐλάττωμα.

86. Μὴ ἀνόςφρεθε κενὸν τὸ ποτήριόν σου ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἵνα δείξῃς ὅτι δὲν θέλεις νὰ πῖνς πλέον, ἀρκεῖ ν' ἀποποιήθῃς αὐτὸ σθερῶς.

87. Μὴ ψιθύριζε εἰς τὸ οὖς, μηδὲ ὀμιλεῖς σιγῆλῶς καὶ μὲ ὕφος μυσηριᾶδες εἰς τὸν γείτονα ἢ τὴν γείτονα σου, διότι οἱ φιλιποποῖται δύνανται νὰ νομίσωσιν ὅτι ὀμιλεῖς περὶ αὐτῶν.

88. Ἄν ὀμιλῆς περὶ τινος, ὀνόμασον αὐτὸν καὶ μὴ δείκνυε διὰ τοῦ δακτύλου, διότι τοῦτο εἶναι λῖαν ἀγροικόν.

89. Ὅταν προσενεχθῇ σοὶ καφῆς, ἄφες αὐτὸν νὰ κρυώσῃ ἐντὸς τοῦ κυμβίου σου, ἂν ἦναι πολὺ θερμὸς· ἀλλὰ μὴ χύσῃς αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ὑποκυμβίου ἐφ' οἷα δήποτε αἰτία.

90. Εἶναι μεγίστη ἀδιακρισία διὰ τὸν συνδαιτυμόνα τὸ νὰ παρακαλέσῃ τινὰ νὰ τραγωδήσῃ ἐν τῷ ἐπιδορπίῳ, καὶ εἶναι παντελῆς ἔλλειψις ἀνατροφῆς νὰ τραγωδήσῃ ὁ ἴδιος χωρὶς νὰ τὸν παρακαλέσωσι. Μόνοι οἱ οἰκιδέσποτα ἔχουσι τὸ τοιοῦτον δικαίωμα.

91. Ἄλλ' ἢ ἀηδεδάτη αὐτῆ συνήθεια τοῦ ἀδειν πορὰ τὴν τράπεζαν εὐτυχῶς δὲν εἶναι πλέον τοῦ συμμοῦ.

92. Ἄλλ' ὁμως, ἂν κατὰ περίσασιν ἰδιαίτερον σοὶ γίνῃ τοιαύτη αἴτησις, τραγωδήσον χωρὶς νὰ σοὶ παρακολέσῃς περισσότερο, διότι οἱ ἀκκισμοὶ δὲν εἶναι πλέον ἀνεκτοὶ ἄλλοις εἰμὴ εἰς τὰ ὀκταετῆ κορασία.

93. Ἐὰν ἀποποιήθῃς νὰ τραγωδήσῃς ἐπίμενε εἰς τοῦτο, διότι ἂν ἐνδώσῃς ἢ προτέρα σου ἀντίσασις θέλει θεωρηθῆ μεγάλη ἀγροικία.

94. Ἄλλως τε μετὰ τὴν πρώτην ἀποποίησίν σου, οἱ τῆς καλῆς συμπεριφερέας ἄνθρωποι δὲν θέλουσι ἐπιμένει.

95. Ἐν πάσῃ περιστάσει τὸ ἐπὶ ποτηρίου τραγωδίων ἀδόμενον εἰς τὴν τράπεζαν ἐνάπιον τῶν κυριῶν, δεικνύει παντελῆ ἔλλειψιν λεπτῆς κρίσεως.

96. Μὴ ἐγείρου ἐκ τῆς τραπέζης πρὶν ὁ οἰκιδέσποτις ἢ ἡ οἰκιδέσποινα δώσωσι τὸ σημεῖον ἐγείρομενοι αὐτοί.

97. Ἐγείρομενος ἀπόθεσις ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ χειρόμακτρον, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ διπλώσῃς, καὶ μὴ ῥίπτῃς αὐτὸ ἐπὶ τοῦ νώτου τῆς ἑδρας ἢ τοῦ θρονίου.

98. Πρόσφερε τὸν βραχίονά σου εἰς τὰς κυρίας, ἵνα ὀδηγήσῃς αὐτὰς εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ μὴ δείκνυε μηδεμίαν προτίμησιν διὰ τὴν μὲν ἢ τὴν δέ.

99. Εἶναι ἀγενὲς τὸ ν' ἀναχωρήσῃ τις ἅμα σκυωθῆ ἐκ τῆς τραπέζης. Ἡ τοῦ τρόπου εὐγένεια ἀπαιτεῖ νὰ μείνῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦλάχιστον μίαν ὥραν μετὰ τὸ γεῦμα.

Ἐνταῦθα τελευτᾷ ἡ συγκεφαλαίωσις τῆς κυρίας Χαχανίας, ἣν μοι ἐνεχείρησε προσθέτουσα. — Διὰ ταύτης, ἀγαπητέ μοι φιλόσοφε, διὰ τῆς μετ' εὐλαθείας τηρήσεως τῶν ὀλίγων τούτων κανόνων, μὴ εὐπλεῆσαι· ἔσο ἀμέριμος ὡς ἐν τῇ οἰκίᾳ σου, καὶ ἂν μέλλῃς νὰ γευματίσῃς μετ' ὑπουργοῦ.

Ἄς μοι συγγορηθῆ ὁμως νὰ προσθέσω ἕνα μόνον κανόνα εἰς τούς δεθέντας μοι ὑπὸ τῆς κυρίας ταύτης τὸν ἐξῆς.

100. Ὅσον πολλὴν πείραν τοῦ κόσμου καὶ ἂν ἔχῃς, μὴ ἐπιδείκνυε περισσότεραν τῶν ξενιζόντων σε καὶ τῶν συνδαιτυμόνων· διότι καὶ ἂν μάθῃς ἐκ στήθους τὰ ἐννεήκοντα ἐννέα ἀξιώματα τῆς Κυρίας Χαχανίας, οὐχ ἦτιον θὰ ἦσαι προπετής καὶ ἀγροικός. Ἡ τέχνη δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὸ ὀλοῦζειν μετὰ τῶν λύκων, ἀλλ' ἐτι καὶ εἰς τὸ ὀλοῦζειν ὡς αὐτοὶ καὶ μὲ τὸν αὐτὸν ἦγον, ὅταν ἦσαι μετ' αὐτῶν. Τοῦτο δεικνύει ὅτι πρέπει νὰ εἰζεῦρῃς καὶ νὰ θέλῃς νὰ πράττῃς ὡς οἱ ἄλλοι, οἷος δήποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ ἑαυτοῦ τὸν ὅποιον κατέχεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ ὁμως τὸ πρᾶγμα, εἰς πολλὰ μέρη καὶ σχεδὸν πανταχοῦ, θὰ σοὶ συγγορηθῶσι παραβάσεις τινὲς κατὰ τῶν παραδειγμένων ἐθίμων, ἂν δεικνύῃς καλοκαγαθίαν καὶ χρηστότητα τρόπου, ἐπιθυμίαν τοῦ ἀρέσκειν καὶ μεγάλην ἐπιείκειαν.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Παρά τὰ εἰρημνῆ ὁ Δουμάς ἔγραψε καὶ ἄλλα δράματα λῖαν ἄξια λόγου, τὰ περὶ τῶν ὁποίων παρατρέχομεν συντομίας χάριν, καὶ μεταβαίνομεν εἰς τὸν μυθιστορικὸν Δουμᾶν.

Θεὲ τοῦ ἐλέους! τί νὰ εἶπῃ τις περὶ ἑκατοντάδων τόμων μυθιστοριῶν, τοὺς ὁποίους συνέγραψε μετὰ θαυματουργικῆς ταχύτητος.

Πρὸ τινων ἐτῶν διατρίβων ἐν Παρισίῳ εἶδον ἡμέραν τινὰ γελοιογραφίαν ἐν τινὶ εἰκονοπωλείῳ, παρισώσαν εἰς τρόπον γελοιαδέστατον τὸν συγγραφέα μας ἔχοντα καλάμους εἰς τοὺς ὀδόντας, εἰς τὴν ῥίνα, καὶ εἰς τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, καὶ ἐνσχολημένον μετὰ προθυμίας εἰς τὴν συγγραφήν τῶν σχινοστενῶν μυθιστοριῶν του. Πῶς λοιπὸν νὰ ἐπιφέρῃ τις τοῦλάχιστον σύντομόν τινα κοίσιν περὶ αὐτῶν, καὶ χωρὶς ν' ἀποβλέπῃ εἰς ἀνάλυσιν τῶν λαμπρῶν τούτων προϊόντων τῆς μεγα-

λοφυίας τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἀναντιρρήτως εἶναι ἡ γυναικωτάτη κεφαλὴ τοῦ αἰῶνος ἡμῶν. Ἦθελεν εἶναι θρασύτης, ἂν οὐχὶ παραφροσύνη, νὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ δώσωμεν ἰδέαν ὑπαιανδήποτε τῶν πλουσίων δημοουργημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Δουμάς ἐπέχυσε τοσοῦτον ἔρωτα, τοσοῦτην ποίησιν.

Πρὶν ἀξιώθῃ ὁ Δουμάς τῆς ἀνηκούστου δημοτικότητος ἧς ἀπολαύει σήμερον, δὲν ἠναγκάσθη νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς ἐνδείας καὶ τῆς πείνης ὡς τινες ἄλλοι, διότι εἶχε διορισθῆ βιβλιοθηκᾶριος ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Αὐστρίας, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὠφελέθη οὐκ ὀλίγον ἐκ τῶν δραμάτων του· ἀλλ' ἐγχειρίσθη νὰ κάμῃ μεγάλας λυσίας διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ πρώτου μυθιστορηματός του. Πιστεύετε ὅτι ὁ προσφιλεῖς τοῖς πᾶσι μυθιστοριογράφος ὁ συγγραφεὺς περὶ τοῦ ὁποίου οἱ βιβλιοπώλαι ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους, τὸν ὅποιον οἱ ἐφημεριδογράφοι ἀποσπῶσιν ἐκ τῶν χειρῶν ἀλλήλων, ὁ συγγραφεὺς ὅστις καθιστᾷ τὰ πάντα δεκτὰ εἰς τὸ δημόσιον, δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ πωλήσῃ πλείονα τῶν τεσσαρῶν ἀντιτύπων τοῦ πρώτου μυθιστορηματός του! Εἶχε δαπανῆσει δεκαπέντε χιλιάδας φραγκῶν διὰ τὸ τὴν πώσῃ, καὶ καθ' ἑκάστην ὑπάρχον εἰς τοῦ βιβλιοπώλου τοῦ ἡρώτα περὶ τῆς καταναλώσεως. Μετὰ ἕξ μῆνας ἐνεχείρησεν αὐτῷ τὸν λογαριασμόν του, ὅστις δὲν ἦτο πολὺ ἐκτεταμένος· ἐξ ὀκτακοσίων ἀντιτύπων μόνον τέσσαρα εἶχον πωληθῆ!

Ἐν ἀρχῇ ὁ Δουμάς δὲν ἐφάνη πολὺ πνευματώδης εἰς τὰς μυθιστορικὰς συγγραφὰς αὐτοῦ. Τὸ πνεῦμα ἐνίοτε, εἰς τοὺς μεγάλῃν φαντασίαν ἔχοντας ἀνδρας ἔρχεται μετὰ παρελθουσιν χρόνου τινός. Οὕτω π. χ. ὁ Βολταῖρος ἐπέησε τὴν *Ἐρριάδα* πρὶν γράψῃ τὰ διηγήματά του. Ὁ δὲ Βύρων ἐποίησε τὸν *Χιλδ-Αρόλδον* πρὶν ποιῆσῃ τὸν *Δὸν-Ζουάν*. Εἰς τὸ εἰκαστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας ἡ νεότης, ὡς λέγει ἡ Κυρία δὲ Σεβιγνή, εἶναι τόσον θαρραλώδης, ὥστε δύναται τις νὰ ἔχῃ πολὺ ὀξείαν τὴν ἀγγίνοιαν. Ἡ νεότης ἀγανακτεῖ κατὰ τῆς κακίας, ἐνθουσιᾷ ὑπὲρ τῶν γενναίων πράξεων, καὶ δὲν κρίνομεν τοὺς ἀνθρώπους εἰ μὴ κατὰ τὰ πάθη ἡμῶν. Βραδύτερον ἢ ἀλήθεια διορεῖται κάλλιον, βλέπει τις ἐνοργῶς καὶ παρατηρεῖ, καὶ οὕτως ἐπέρχεται διανοητικὴ μεταμόρφωσις. Ὁ Δουμάς εἶναι τρανὸν παράδειγμα τῆς τοιαύτης μεταβολῆς.

Κεκμηκῶς ἕνεκα πολλῶν ἐτῶν ἀδιακόπου ἐργασίας, ἠθέλησε διὰ μίαν στιγμὴν ν' ἀποδημήσῃ ἐκ τῆς ἐξίας τῶν θριάμβων του καὶ ἐπισκέψῃ τὴν Ἰταλίαν, τὴν κλασσικὴν ἐκείνην γῆν, τὴν τοσοῦτον πλουσίαν πρὸς ἔμπνευσιν. Ἀνεχώρησε λοιπὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του ἐδημοσίευσεν ποικίλον τι σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον *Ἐντυπώσεις Περιουσίας*, ἐν ᾧ εὐρίσκει τις καὶ ποίησιν, καὶ πολιτικά, καὶ φιλοσοφίαν, καὶ δράμα, καὶ κωμωδίαν, καὶ σατιρικὴν, καὶ γεωγραφίαν, καὶ ἱστορίαν, καὶ γαστρολογίαν, καὶ τερπνότατα ἀνέκδοτα, κτλ. Αἱ ἐντυπώσεις αὗται ἕκαστον τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε πάντες ἤρχισαν νὰ γράψωσιν ἐντυπώσεις, ἐν ἄλλαις λέξεσι κατέστη ὁ συρμός. Διὰ τῶν ἐντυπώσεων τῆς περιουσίας του ὁ

Κύριος Δουμάς ἀνυψώθη εὐθὺς εἰς τὴν περιωπῆν, ἔκου τὸν βλέπομεν σήμερον καὶ ἐνῶ πρότερον ἐθεωρεῖτο μόνον ὡς ἐξοχὸς δραματογράφος, διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἀπεδείχθη καὶ ἀγχιούστατος συγγραφεὺς.

Αἱ ἐντυπώσεις του ἐγέννησαν τὰς *Παρὰ τὸν Ρέινον ἐκδρομὰς*, *Δεκαπέντε ἡμέρας ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ*, *Περιήγησιν ἐν Ἰσπανίᾳ, τὸν Ταχυκίνητον, τὸν Πλοίαρχον Παῦλον, τὸν Ἀκταῖον, τοὺς Στουάρτας, Ἰωάννην τὴν Β', Ἐν ἔτος ἐν Φλωρεντίᾳ, Κεκιλιαν, Τὸ ὄπλοσάσιον, Συμβάντα τοῦ Ἀνδρικού, τὸν Πλοίαρχον Παμφίλιον, τὸν Γεώργιον, τὸν Διδάσκαλον τῆς ὀπλοσασίας, τὴν Ἐπαυλίαν Παλμῆρη, Ἀμωρῆν, τὸν Πλοίαρχον Ἀρίστον, τὸν Σπερονάρε, τὸν Κορίκολον, τὴν Φερνάνδην*, καὶ πλείετα ἄλλα τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα διαφεύγουσι τὴν μνήμην ἡμῶν.

Περὶ τὸ 1858 παρετηρήθη σημαντικὴ διαφορὰ εἰς τὸ ὕψος τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά. Παρέλαθεν ὡς συνεργάτην του τὸν ζωγράφον, τὸν πλήρη αἰεθίματος Αὐγουστον Μακέτον, καὶ ἐκ τοῦ διανοητικοῦ τούτου γάμου ἐγεννήθησαν ὁ *Ἰππότης Ἀρμαντάλ, Συλβαδόδηρος*, ἡ *Κόρη τοῦ Συντάγματος*, *Μετὰ εἰκοσὶν ἔτη*, ὁ *Ἰππότης τοῦ Μόντε Χριστοῦ, ὁ Πόλεμος τῶν Γυναικῶν*, ἡ *Βασίλισσα Μαργαρώ*, ὁ *Ἰππότης τοῦ Ἐρεθροῦ Οἴκου*, ἡ *Κυρία δὲ Μορσορώ*, ὁ *τόθος τοῦ Μωλλορτος*, οἱ *Τεσσαράκορτα πέντε*, ὁ *Ἰππότης τῆς Βραζελοῦνης*, ὁ *Ἰωσήφ Βάλαμος*, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἅπαντα ἐκείνη ἡ ἱπποτικὴ φιλολογία, ἣτις ἕκαμε τὸν Δουμᾶν νὰ δεσπόζῃ δικτατορικῶς εἰς τὰς ἐπιφυλλίδας τῶν ἐφημεριδων, καὶ ἣτις κατέστησεν αὐτὸν τὸν δημοτικώτατον μυθιστοριογράφον τοῦ κόσμου.

Περὶ δὲ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ ἰδοῦ τί λέγει ὁ Κύριος Ρομάνδος· ὁ Κύριος Δουμάς εἶναι ἐκ τῶν παραδοξοτάτων ἀνδρῶν τῆς πορούσης ἐποχῆς. Φύσει περιπαθῆς, πενυργος, ἀνδρείος ὑπὸ κενοδοξίας, ἀγαθὸς τὴν καρδίαν, ἀσθενὴς κατὰ τὸ λογικὸν, ἀπρονοήτος, ἐρωτικὸς ὡς ὁ Ἀντώνιος, φιλόδοξος ὡς ὁ Ριχάρδος, δὲν θὰ ὁμοιάσῃ ποτὲ τὸν Σεντινέλλην του κατὰ τὸ φιλέκδικον. Δεισιδαίμων κατὰ δianoian, θρησκευτικὸς δὲ γράφων, κοῦφος καὶ ἐν αὐτῇ τῇ σφοδρότητι τοῦ πάθους του, τὸ αἶμά του εἶναι λάβα ἡφαιστείου, αἱ ἰδέαι αὐτοῦ σπινθήρες, ἐχθρὸς τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἀρμονίας, ὡς ποιητὴς ψεύστης, ὡς καλλιτέχνης ἀπληρὸς, γενναῖος ψυχὸς δὲ διότι εἶναι ποιητὴς καὶ καλλιτέχνης, ἐλευθέριος πρὸς τοὺς φίλους, δεσπότης εἰς τὸν ἔρωτά του, κενόδοξος ὡς γυνή, σθερὸς ὡς ἀνὴρ, εἰς ἄκρον φίλαυτος, ἐλευθερος μέχρις ἀδιοκρίσιας εἰς τὸ νὰ λέγῃ τὴν γνώμην του, ὑποχρεωτικὸς πρὸς ἅπαντας, ἐπιλήσιμος μέχρις ἀκχθίας, πλάνης ψυχῆ τε καὶ σώματι, κοσμοπολίτης κατὰ τὰς κλίσεις, φιλόπατρις κατὰ τὸ φρόνημα, πλούσιος εἰς ὄνειρα καὶ φαντασιοπληξίας, πτωχὸς κατὰ τὴν πείραν καὶ τὴν φρόνησιν, εὐθυμὸς τὸ πνεῦμα, κακόγλωσσος, ἀγγίλιος. Δὸν Ζουάν τὴν νύκτα, Ἀλκιβιάδης τὴν ἡμέραν, αὐτόχρημα Πρωτεύς, διαφεύγων τὴν κρίσιν πάντων τε καὶ

επιτοῦ, καὶ τοσοῦτον ἀγκυπητὸς διὰ τὰ ἐλιπτώμα-
τα ὄσον διὰ τὰς ἀρετὰς του. Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Δουμῆς
ὁποῖός ἐστι καὶ ὁπῆος ὢ ὑπερχηπέτα. »

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

(Συνέχεια.)

Ἀλλὰ πρὸς τοῦτοῖς ἐπιθήλου πολὺ νὰ μάθωσι
καὶ ἄλλο τι παράδοξον. Περ. Χαρ. διὰ τί δὲν
ἐρχίνατό ποτε εἰς τὸ ἐμπαικτὸν καταστῆμα οὔτε
γραμμικεὺς οὔτε ἀθλήτης; Οἱ εἰσθίτοντες εἰς τὰ
γραφεῖα εἴτε ἐπὶ προβάσει τοῦ ν' ἀλλεζῶσι χροτο-
νόμισμα ἄνευ ὑπαιρέσεως, εἴτε ἐρῶσι δὴ ποτε ἄλλη
ἐμπορικὴ προβάσει ἐκ τῶν συνήθων, εἶδον μόνον
δικτυωτὰ ὀπισθεν δὲ τούτων ἀδικεῖν καταπρα-
κατάματα πράσινα καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἵππρέτης ἐρυθρὰ ἐνδεδυμένος, ὅστις ἔρχετο περὰ
τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, ἦτο ἡ μόνη ψυχὴ ζῶσα, φαι-
νομένη εἰς τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο γραφεῖον.

Καὶ διὰ τί; (τοῦτο τῆ ἀλήθειαν ἐγένετο διὰ νὰ
βασανίσῃ τὴν περιέργειαν τῶν ἐργαστηρίων τῆς γει-
τονείας) διὰ τί ὁ ἐπιτοπώλης, ὁ κατασκευαστὴς,
ὁ μεταπράτης, καὶ ὁ ἀργυρομυθὸς, ἦλθον καὶ ἀπο-
κατελέθησαν ἐκεῖ ὅλοι συγχρόνως, καὶ καθ' ἕνα χρό-
νον τὰ γραφεῖα τοῦ καταστήματος; Ἐδουάρδου καὶ
Σ. συνεστήθησαν ἐν τῇ ἀνωτάτω γωνίᾳ;

Ἴσως (πολλοὶ τὸ ὑπέθεσαν κατὰ πρόωτον) ὁ
Ἐδουάρδου καὶ Σ. ἦσαν ἐντολαποδόχοι τῶν τεσσάρων
ἐκείνων ὑποδασερίων ἐμπόρων, τοῦ ὁποῖου; ἄλλως
οὐδεὶς ἐγνώριζεν ἐν τῷ Ἄγει· ἀλλ' ἐν οὗτω εἶχε
τὸ πρῶμα, διὰ τί δὲν ἐσίχναζον παρῶ; ἀλλήλους,
καὶ δὲν εἶχαν οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὰ γραφεῖα τῶν
Κ.Κ. Ἐδουάρδου καὶ Σ. ἔσο καὶ ὡ; ἀπλοῦ γαίτονας;

Ταῦτα πάντα ἦσαν ζητήματα σοβαρὰ, δύσκολα,
ἀνεζήτητα! Ἡ κυρὰ Βιάνου ἢ κυρὰ Βλέα, καὶ ἡ κυρὰ
Κροῦδβη, εἴτε δὲ καὶ ἡ κυρὰ Δάδδη καὶ ἡ κυρὰ Βλουμ-
βέρδη, αἱ γειτόνισσαι αὐτῶν, ὠμίλουν περὶ τοῦ
προκειμένου καθ' ἑκάστην ἡμέραν μετὰ τῆς κυρὰ
Φούτης; καὶ τῆς Κυρὰ Κροτακίονης, χωρὶς νὰ προχω-
ρήσῃ οὐδὲ γραμμῆ· εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλή-
ματος.

Ἀπὸ κερὸν εἰς κερὸν, σχεδὸν ἀνὰ πᾶσαν τριμη-
νίαν, ἔβλεπον εἰς τὰς θυρίδας τοῦ πρώτου πετώμα-
τος; τὰς βλεπούσας εἰς τὴν ὄδον Κορνιχίλλης, ὠρῶ-
σαν τινα καὶ μεγαλοπρεπῆ τζέντελμαν ὀπισθεν τῶν
μεταξωιδῶν περικερασμάτων, τίς ἄρα ἦτο ὁ τζέν-
τελμαν οὗτος; Μήτωρ; ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τοῦ καταστή-
ματος; Ἐδουάρδου καὶ Σ.;

Καὶ πάλιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τούτας πᾶσαι αἰετη-
μῆναι κυρὰ ἐδίχκων ὑπὸ θυμοῦ τὰς γλώσσας των.
Ἦν ὅτι ἐγνώριζον ἦτο ὅτι ὁ Ἐδουάρδου καὶ Σ. ὁ
μεταπράτης, ὁ ἐπιτοπώλης, ὁ κατασκευαστὴς καὶ
ὁ ἀργυρομυθὸς ἦσαν ἐκεῖ πρὸ ἐμοῦ; ἔτους. ὅτι κατὰ
τὸ φαινόμενον ἔκεινοι ἀξιόλογον ἐμπόριον, καὶ
ὅτι δὲ εἶχαν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην λέξιν νὰ εἰπωσι
κατὰ τῆς ἐμπορικῆς; αὐτῶν ὑπολήψεις.

Μίαν ἡμέραν, αἱ ἑκατὼ πωλήτριαι, καὶ ἑκατὼ δω-
δεκάδες ἄλλων πωλητριῶν, τῶν ὁποῖων τὰ ὀνόματα
ἠδυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ἐν ἡθέλωμεν, ἐνόμισαν ὅτι
εὔρον τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος· εἶδον τριακοντάδας
ῤωμαίους ἀνθρώπων περικαλῶ; ἐνδεδυμένων εἰς
τοῦ Ἐδουάρδου καὶ Σ. Προσφῶ; οἱ ἀνθρώποι οὗτοι
ἦσαν καὶ ζητούντες μίσθωσιν, καὶ προσφῶ; ὁ
Ἐδουάρδου καὶ Σ. ἦσαν μεσίται μισθώσεως.

Καλὸν, ἐπιερδές, καὶ ἠθικὸν ἐπάγγελμα!
Ἀξιόλογος συλλογισμὸς!

Ἀλλὰ μετὰ εἰς μῆνα εἶδον ἐπανελθόντας τοὺς
αὐτοὺς ἀνθρώπους; οἱ καὶ οὗτοι ἐμισθούοντο ὑπὲρ
τὸ πρόβλημα συχνά! Μετὰ ἄλλον εἰς μῆνα τοὺς εἶδον
ἐπανελθόντας πάλιν, καὶ πάλιν μετὰ τὸν τρίτον μῆνα.
— Λοιπὸν δὲν ἦταν ναῦται.

Τί λοιπὸν νὰ ὑποθέσωσι;

Κατήτηται νὰ λέγωσι καὶ τὰ πλέον ἀκινόνιστα
πράγματα. — ἰατρυθίνου; ἐπιερδίας, ἀθέμιτον ἐμ-
πόριον, λησεία! . . . ἀνοησίας δηλαδὴ περὶ τῶν ὁποῖ-
ων οἱ φρόνιμοι ἀνθρώποι ἤθελον αἰσχύνεσθαι ν
ἀσχυλῶνται.

Ἄλλ' ὅπως; καὶ ἂν ἔχη τὸ πρῶμα, ἢ ἐπιούσα τοῦ
χαροῦ τῆς οἰκίας Τρέδωρ ἢ ἡ ἡαίρα ἢ ἐξελί-
ξιντο οἱ ὀκουῖτες εἶναι καὶ οὗτοι ὅπως; ἐπισκεφθῶσι
τὰ γραφεῖα τοῦ καταστήματος; Ἐδουάρδου καὶ Σ.
Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς πρωίας τοῦ; εἶδον
φθίνοντες καὶ εἰσερχομένους; κατ' οὐλαμοῦ; εἰς τὴν
θύραν τῆς τετραγώνου οἰκίας, τὴν κοινωνοῦσαν μετὰ
τῆς γωνίας.

Ὁ ἐρυθρὰ ἐνδεδυμένος ὑππρέτης τοῦ; ἐγνώριζε,
τοῦ; ἐχίματι καὶ τοῖς ἄρις νὰ περᾶσωσιν, ἦσαν
δὲ τριακοντα καὶ ἔξ τὸν ἀριμόν. Ὅτε δὲ εἰσῆλθε
καὶ ὁ τριακοντα; ἔκτος, ὁ ὑππρέτης ἔκλεισε τὴν θύ-
ραν διὰ δ. πλῆς στροφῆς; τῆς κλειδῶ; καὶ ἀπεχώρησε.

Οἱ τριακοντα καὶ ἔξ νεήλυδες ἦσαν ὅλοι λεθόνται
εὐρωπαι. Τινὲς ἐξ αὐτῶν ἔφερον τὰ ἀγενῆ ἐκεῖνα
ἔχοντα τὰ ἐκ τῆς κρουπέλης; καὶ ἀτελεσίας προσε-
ρχόμενα. ἄλλοι δὲ διετῆρουν ἐπὶ τῆς περσεῖς ἐντί-
μου; πλῆγας, ἀτελεστάτα προτράτου πέλῃς διὰ
τῆς πυγμῆς; ἄλλοι δὲ πάλιν ἐδείκνυν πρόσωπον
καθηρὸν καὶ στρογγύλον μετὰ τῶν δύο πυκνῶν δα-
σῶν; οὗτοι δὲν ἐφαίνοντο μὲν νὰ ἦσαν ἐξ ἐκεῖνων
οἱ τινες ἐσθρωτων ἐπὶ πολλῶν χρόνων τὸν πλῆθον τῶν
ἀγωνῶν τοῦ Λονδίνου; ἀλλὰ δὲν ἐφαίνοντο καὶ τόσον
εὐχάριστοι πρὸς νεωτερικὴν συνάντησιν εἰς ἀπόκέν-
τρα μέρη. Ναι, διότι εἶχαν ὄψιν ἐντίμων; καὶ ἀτρο-
μήτων κακούργων.

Ἐξικουμένης τῆς ἐνδυμασίας; οἱ σύντροφοι τοῦ
Ρόβιν Χουδὸν πρέπει νὰ εἶχον πάλτι τὴν ὄψιν ταύτην.
Ἐἴς τὴν ὄψιν νεκρίτου μῦθου; ἐξελθόντες τῆς πικ-
δικῆς ἠλικίας; ἀπετέλουν μέρος τῆς συμμορίας.

Οἱ πλείους αὐτῶν ἐπέεσαν ἤδη ἀπ' ἐμπροσθεν
ἡμῶν, καὶ ὁ ἀνχιώτης; ἤθελε γνωρίσει ἐν τῇ ἀξιο-
τίμῳ ταύτῃ συνοδίᾳ ἱκανὸν ἀριμόν ἐκ τῶν φίλων
μας τῶν νεωτέρων; ναῦτῶν τοῦ Γκαμπέτω.

Οὕτω λοιπὸν εὐρίσασθε μετὰ τῶν αὐτῶν ὁ ῤωμα-
λέος; Θωμά; Τεουνοβύλλη; ὅστις ὑπὸ τὴν λάμψιν
τῆς ἡμέρας; ἀ; τὸ εἰπωμεν πρὸς ἔπαινον; του, ἔξ-

ἐρράζει πᾶν τὸ ἐπαρῆνον τὸν θεοῦ ἐκείνον κακούργον.
Ἐκεῖ ἦν καὶ ὁ Χουδρατέλης; ὁ κωπαλάτης τῆς ναυ-
αρχίδος; τῆς διοικουμένης τὴν πρωταρχίαν ὑπὸ τοῦ
ναυάρχου Πιόδη-Ὁρχάνη, ἐκεῖ καὶ ὁ Πατρίκης, ὁ
Σώνης ὁ γαυγιστὴς, ὁ Σάλικακας ὁ μικουριστὴς, καὶ
ἄλλοι, τῶν ὁποῖων δὲν ἀναφέρωμεν τὰ ὀνόματα.

Ἄν ἔλειπεν εἰμὴ ὁ κλοκάκχος; πλοκάκχος; ὁ
κουνοῦ; ἐπιπύτης; του, τὸ κατρουκάκχινον πεντε-
λόγιον; του, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ναυαρχίου ἀρτίως; σωθεῖται
βικτηρία; του.

Τὸ γραφεῖον ἐν ᾧ συνήθροσθησαν ἦτο μέγα δω-
μάτιον χωριζόμενον εἰς δύο ὑπὸ δικτυωτοῦ, καλυ-
πτομένου ἑσωθεν ὑπὸ πυκνοῦ παραπετάστατος πρα-
σίμου; τὸ δικτυωτὸν τοῦτο εἶχε μικρὰς θυρίδας, καὶ
ὑπερῶν; μιᾶς; ἐξ αὐτῶν ἦν γαυραμμένη ἡ λέξις
« Ταμῆον »; Οἱ τριακοντα καὶ ἔξ; λεθόνται; μα; εἶ-
χον παιδίαν; ἀκούσαν; εἰς τὸ ν' ἀναχνώσῃ; τὴν
μαγικὴν; ταύτην; ἐπιγραφὴν.

Ἐεῖθητο σιωπηλῶ; ἐπὶ θρανίου ζυλίνου, περι-
τεθειμένου ἐν εἰδαί; σφῶ; εἰς; τοῦ; τούχου; τοῦ; δωμα-
τίου. Ὁ τελευταῖος; μόνον; μὴ; εὐρών; ἔστιν; ἐπὶ τοῦ
θρανίου, ἔξ; τοῦ; ὄρθου; ὅ; τινι; φανώματι; προσπατῶν
τὴν; ῥινα; του; εἰς; τὰς; ἄλκους; τῶν; ὁποῖων; ἡ; διαφᾶ-
νει; ἐκλύπτετο; ὑπὸ; τρωμῆς; γύψου; πυκνῆς.

Κατὰ; πρώτην; ὄψιν; ἤθελε; νομίσει; τις; ὅτι; ἐπιερᾶ-
το; νὰ; βλέπῃ; διὰ; μίσου; τοῦ; ἔρκου; τούτου; ἀλλὰ
πρωτηρῶν; τις; προσεκτικώτερον; εὐρίσκειν; ὅτι; ἐρ-
γασία; ἦ; ττον; ὀλικὴ; ἐνησθόλοι; τὸν; νοῦν; του. Ὁ; λι-
χανός; τῆς; δεξιᾶς; χειρὸς; του; διέτριχε; τὸν; εἰς; μετὰ
τὸν; ἄλλον; τοῦ; δικτύου; τῆς; ἀριστερᾶς; χειρὸς; του;
ὑπερῶν; ζετο, ἐπρόσβλεπον; ὁ; ἄθροισ; οὗτος; ἦν; λο-
γιστὴς; ῤακένδουτος.

ῤακένδουτος; ὅμως; ἐνταῦθα; δὲν; εἶναι; ἀκριβῆς; ὁ; νο-
μισμα. Τὰ; διεύρη; καμμάτια; τοῦ; ἱακτισμοῦ; αὐτοῦ
συνείχοντο; ἀκρίβη; ἀσθρῶ; ἐξεταζόμενα; ἀλλὰ; δὲν
συνείχοντο; ἀκριβῆ; Ἐφῶρι; κοντὸν; πατατούσον; ὁ-
παῖον; φροῦτιν; οἱ; καὶ; τῶν; ἐκφροτωτικῶν; λέμ-
βων; (lightermen) ἐπὶ; χιτώνας; κουνοῦ; περιτελι-
δας; ἐξ; εἰσοῦχου; μέλκους; ἐπιπύτης; ὑπερῶν; ἔν;
τοῦ; ἀστρογίλου; καὶ; ὑποδεικνυούσας; περισημασίας;
ὑπὲρ; τὸ; πρόβλημα; ἐμδλωμένων; τὸ; δὲ; κίλυμα; τῆς;
κεφαλῆς; του; ἀπετέλει; παλῶ; πῆλος; μὲ; μικροσκο-
πικὸν; γυῖον; καὶ; τὰ; πείλατα; τῶν; ὑποδημάτων; του;
εἶχον; τούλαχιστον; δύο; δικτύου; πεχύτητα.

Κεῖνοι; ὑψόμενος; πολὺ; ὑπὸ; τῶν; τρωματῶν; τού-
των; ὑποδημάτων; ὁ; ἀνθρωπός; μας; οὗτος; ἦν; πολὺ
μικροῦ; ἀνστήματος; καὶ; τὰ; μέλη; του; συμακολ-
λημένα; εἰς; τρόπον; ἄχριν; περιῆχον; τόνυλον; ἐπερ-
μένον; πῆτος; συμαετρία; ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου; ἐκαστον
αὐτοῦ; μέλος; χωριστᾶ; λυμῶνόμενον; ἐδείκνυε; ῤωμα-
λεότητα. Οἱ; μακροὶ; βραχιόνες; του; καὶ; τὰ; συγκαμ-
πτόμενα; σκέλη; του; ἐπέεσαν; ἀξιόλογα; εἰς; τὰ; σιδη-
ρὰ; γύπια; του. Τέλος; ἡ; κεφαλὴ; του; κακοῦ; μὲν; ἦτο
περυτευμένη; ἀλλ' ἔρχετο; ἐπὶ; δύο; ὤμων; ἀξιο-
λόγου; πλάτους;

Περὶ; δὲ; τοῦ; προσώπου; του; δὲν; δύναιται; νὰ; εἰπη-
ται; ὅτι; εἶχαν; ἐφῶρι; καὶ; εἶχαν; δέσει; ὅσον; μικρῶς;
καὶ; ἀ; ἦτο; ὁ; πῆλος; του; δὲ; ἄρινον; ἀποστῆ; εἰμὴ

μετώπων; πλάτος; τριῶν; τὸ; πάλυ; δικτύου. Ἐκ; τοῦ
μετώπου; τούτου; κατήγετο; ἀποτόμως; ῤιν; γρυπὴ,
λεπτὴ; καὶ; ὠχρὰ; πλῆν; κελῶ; τεταμένη. καὶ; τῆς;
ὁποῖας; οἱ; ῤωμαῖοι; δουλόλω; ἠδύναντο; νὰ; εἰπάγῃ;
τὸν; πρὸς; ἀνκυσίον; ἀπαιτούμενον; ἀτροσερικτὸν
ἀέρι.

Γένειον; δὲν; εἶχε; εἰμὴ; μόνον; πῶ; καὶ; πῶ; σκλη-
ρὰς; τινος; ῤίξ; ξυθοκοκκίνους; ἐπὶ; τοῦ; τραχέος; δερ-
ματος; τῶν; παρειῶν; του; τὰ; δὲ; χεῖλη; αὐτοῦ; ἦσαν; λεπτά;
καὶ; ἐτεταμένα; ἐκτερούσιν; ὀ; αὐτῶν; ἦσαν; φυ-
τίδες; δύο; ποσθητοῦ; ἐκ; μειδίαματος; συνήθους; αὐ-
τῶ; καὶ; καθ' ὅσῃ; τὸ; πρόσωπον; αὐτοῦ; εὐθυμῶν.
Τὸ; βλέμμα; του; ἦν; διαπεραστικόν; καὶ; ὁ; τὸ; μὲν; πα-
νοῦργον; μετ' ἀρεσίας; ἐπιτετηθευμένης; ὅτε; δὲ; θρα-
σύ; καὶ; σφοδρῶς; ὑπὸ; πυκνῶν; καὶ; πυρῶν; ὄφρυ-
ων; τὸ; δὲ; σίολον; τοῦ; προσώπου; του; ἐξέφραζεν; ἐν-
τυπῶ; εἶδος; ἀπλῆτος; πνεύματος; καὶ; ἀεροφῶ;
ἀπληστίας; καὶ; ἡ; ἀνάλγητος; ἀσθηδία; σχεδὸν; ὅλων;
τῶν; τέκνων; τοῦ; ὄχλου; τοῦ; Λονδίνου; ἐπεκάθητο; εἰς
τὸ; μέτωπὸν; του.

Καὶ; τοιοῦτος; μὲν; ἦν; ὁ; ἰσάμενος; φίλος; ὁ; τῶν; ὀ; ἐκ-
νεῖτο; τὸ; σίολον; αὐτοῦ; περιεβάλλετο; νέον; ἐπιπλασμα-
μαίονος; ἀσθηδίας; τὸ; δὲ; ἄχριν; τῶν; κινήματων; αὐ-
τοῦ; ἐφῶρι; εἰς; τὸ; ἐπακρον; τῆς; ἀγενείας; καὶ; αἱ; κί-
νούμεναι; φυτίδες; τοῦ; σώματος; του; συμμαγόμεναι
εἰς; τρόπον; γρυπῶν; καὶ; ἀλλόκοτον; εἶδον; εἰς; τὴν; ὄψιν
του; ἐκφῶρι; θρασύτητος; καὶ; ὠμότητος; καὶ; χαμηρο-
πῶ; ὑπεκρίσεως.

Πρὶν; εἰπωμεν; τὸ; ὄνομα; του; τὸ; ὄνομα; ὁ; ἀνχνώ-
σης; ἡ; εῦρει; ἀ; προσθήσωμεν; τὸ; τελευταῖον; γραμ-
ματικὸν; τοῦ; πρωτοτύπου; τούτου; ὄνομα. Πενταχού
τῆς; ἐνδυμασίας; του; καὶ; μέλοι; τοῦ; χιτώνα; του; εἶ-
χε; θαλάκι; (τζέπες); καὶ; μόνος; ὁ; ἐπιπύτης; του; εἶχε
πῆτες. Τα; δὲ; μέγιστα; αὐτῶν; τεθειμένου; εἰς; μέρος;
ἔπου; συνήθως; δὲ; βέλλεται; τίποτε; κατέδινε; μέρος;
τοῦ; ἡμισσοῦ; τοῦ; μηροῦ; ἀπ' ἐμπροσθεν; ὁ; αἰώλαι; ἐκ
δέξματος; καὶ; κελῶ; ὑπερῶν; μῆτων; τὰ; δὲ; λοιπὰ; εὐ-
ρύχωρα; καὶ; αἰτὰ; καὶ; εὐσυνειδήτως; ἐρῤαμμένα; ὑπε-
ερέπταντο; ὅσον; ἠδύναντο; κάλλισιν.

Ὁ; ἀνὴρ; οὗτος; ἦν; ὁ; Βωδλκντερνας; ὁ; ἐν; Νκουελη-
σίῳ; διλορῖνος.

Οἱ; τριακοντα; καὶ; πῆτες; σύντροφοι; τοῦ; Βωδλκν-
τέρου; συνεληρώθησαν; ἤδη; πρὸ; τινῶν; λεπτῶν; ὅτι
φωή; τις; ἡ; οὐτή; ὅστις; ἐν; τῶν; περικερασμάτων;

- Εἶθε; αὐτῶ; ἡ; ῥώγην.
- Εἶμῃ; ὄλων; ἐδῶ; κίρις; Σαίθ; ἀπικρίθη; ὁ; Θω-
μά; Τεουνοβύλλης; ὁ; εὐρωπῆς; νέος; ὅστις; ἐρχίνατο; ἔ-
χω; ἰσχύ; τινὰ; ἐπὶ; τῶν; λοιπῶν; προσώπων; τῆς; συμ-
μορίας.
- Ἐδῶ; εἶμῃ; ἐπανέλαθον; ἰσχυρῶς; ὁ; Σα-
λιγκακῆς.

— Τὸ; ἔξ; ἔχαστος; πῶ; εἶμαι; εἶπε; τῆ; αὐτῆ; συγ-
μῆν; τάσῃ; ὁ; ἀόρκτος; Κ. Σαίθ; ἐλητηρόνησιν; ν' ἀλ-
λάξω; τὸ; χροτονόμισμά; μου. . . Νικολῆ!

Καὶ; ἐπειδὴ; δὲν; ἐβᾶν; εἰς; τὴν; συγμῆν; ὁ; Νικολῆς;
ἔκρουσε; σφοδρῶ; τὸν; κώδιον.

Ὁ; ἐρυθρὰ; ἐνδεδυμένος; ὑππρέτης; πᾶσαι; εἰσῆλ-
θε; δι' ἐσωτερικῆς; θύρας; τοῦ; ἰδικειτέρου; δωματίου; τοῦ

Κ. Σμιθ, ὅστις ἐνεχείρησεν αὐτῷ δεσμίδα χαρτονομισμάτων.

— Νὰ τὰ ἐξαργυρώσω; εἶπεν· εὐθὺς τώρα.

Ὁ Νικόλαος ἐξήλθε.

— Ἠκεύσατε, παιδιά; εἶπε σιγά ὁ Θωμάς Τουρνοβούλης, χρήματα!

— Ναι, ναι! Τόμη πουλάκι μου, εἶπεν ὁ Σάρλης ἐκσφενδονίζων τὸ ἐκ τοῦ καπνοῦ μελανθὲν σιάλον του κατὰ τοῦ κέντρου ἐνὸς τῶν ἀσβεστωμένων ὑάλων, — ὕπῃσαν νὰ μᾶς φέρωσι χρήματα.

— Ὁ Σάρλης ἔχει δίκαιον, προσέθηκεν ὁ Σαλιαγκάκης, παιδίον ἡμίγυμνον, τοῦ ὁποίου οἱ χαρακτηρισμοὶ μαρτυροῦντες ἤδη ἐξέφραζον συλλήβδην πᾶσαν κακίαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

— Σιάπα, κοτοραμένο σαλιαγκάκι, ἐπανάλαβε θυμωδῶς ὁ Σάρλης· τὸ ξέρομε πῶς ἔχω δίκαιο, παιλαῖοπαιδο!

— Ναι, Σάρλη, ἐμουρμούρισε τὸ παιδίον, τὸ γνωρίζομε, Σάρλη.

Ὁ Θωμάς Τουρνοβούλης ἠγέρθη, καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν ἀνέβη ἐπὶ τοῦ θρανίου, ὅπως ἴδῃ ὑπεράνωθεν τοῦ δικτυωτοῦ.

— Τί διάβολο κάνεις αὐτοῦ, Τόμη; ἠρώτησεν ὁ Σάρλης.

— Ἐ! Τόμη, τί διάβολο κάνεις αὐτοῦ πέρα; προσέθηκεν ἡ ὀξεῖα φωνὴ τοῦ Σαλιαγκάκη.

Ὁ Τόμης κατέπεσε πάλιν ὄρθιος ἐν τῷ μέσῳ τῶν συντρόφων του, ἐπιθέτων τὸν δάκτυλον εἰς τὸ σῶμα.

— Σούς! ἐσύριξε σιγανά.

— Σούς! ἐπιθήκισεν ὁ Σαλιαγκάκης προσθέτων παντοίας χειρονομίας, ἵνα ἐπιβάλλῃ σιωπὴν.

Ὁ Σάρλης ἔσφουρεν αὐτὸν ἐκ τοῦ ὠτός.

— Καμμιά μέρα θὰ σὲ πνίξω ἀνάμεσα ἴστα δύο μου σκέλια, συχαμένο ἀπόθαλα, ὑπετονθόρυσεν ἄμῃ σὺ τί ἔχεις νὰ μᾶς πῆς Τόμη;

Ὁ Σαλιαγκάκης ἐμυκούρισε θρηνηδῶς, ὁ δὲ Τόμης συνήγαγεν ἅπασαν τὴν ὁμήγουριν περὶ αὐτόν.

— Ἐδῶ — ὀπίσω — δύο βήματα ἀπὸ μᾶς, εἶπε ξηροκόπτων τὸν λόγον του, εὐρίσκεται μιὰ σιδερένια κάσσα ἀνοιχτή.

— Τὸ λοιπὸν;

— Σ' αὐτὴν τὴν κάσσαν δὲν ἔχει τάλαρα.

— Ὡ διάβολο!

— Δὲν ἔχει λίραις.

— Ἀμή;

— Σιωπῆ, δι' ἀγάπην τοῦ Σατανᾶ! ἐφώνησεν ὁ Θωμάς Τουρνοβούλης. Σκοτόνω τὸν πρῶτο πού θὰ πῆ λόγο!

— Ὁ Σαλιαγκάκης ὡς φρόνιμον παιδίον ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἐσχάτην σειράν.

— Δὲν ἔχει λίραις, ἐπανάλαβεν ὁ Τόμης· ζεύρετε γιατί δὲν ἔχει λίραις;

— Ὁχι, Τόμη, νὰ μᾶς τὸ πῆς.

— Γιατί δὲν ἔχει τόπο γιὰ λίραις! ἀπὸ πάνω ἔως κάτω εἶναι γεμάτη ἀπὸ χαρτονομίσματα.,

— Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμψαν, καὶ ἠγέρθη ὑπόκωφος θόρυβος.

— Γιατί ἐκεῖ πέρα, πίσω μας, ἐπανάλαβεν ὁ Τόμης, εὐρίσκονται χρήματα ἄρκετά νὰ μᾶς κάμουν ὄλους μιλλιουνίσαις.

Ὁ θόρυβος κῆρυξεν. Ἀπλῶς ἀσφοδρὰ εἰκονίσθη ἐπὶ παντός προσώπου, καὶ τὰ βλέμματα ὅλων προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ δικτυωτοῦ.

— Ὑπομονή! φίλοι μου, ὑπομονή! εἶπεν ὁ Κ. Σμιθ ἐκλαμβάνων τούτο ὡς σημεῖον ἀνυπομονησίας.

Ὁ Κ. Σμιθ ἐκάθητο πλησίον γραφείου καὶ ἀνεγίνωσκεν κούχως τὰς παρμεγέθεις καὶ συμπεπικνωμένες σημειώσεις τῆς ἐφημερίδος ὁ Χρόνος.

Ἦθελεν εἶναι ἀδύνατον τὰ νὰ εἰκονίσθῃ τις αὐτὸν διὰ τοῦ λόγου. Ἴσως ἦν ὠραιότατος τὴν ὄψιν, ἀλλὰ πελώρια πρᾶσινα δίοπτρα καὶ θολία (garde-yue) ἐπιστῆς μεγελα ἐκάλυπτον ἐξ ὀλοκλήρου τὸ πρόσωπόν του.

— Μιλλιουνίσαις! ἐψιθύρισεν ὁ Σαλιαγκάκης, καλὸ πρᾶμα νὰ ἦναι κανεὶς μιλλιουνίσαις!

— Μιλλιουνίσαις! ἐπανάλαβεν ὁ Χονδρὸς Σάρλης ὁ πορθημέυς.

— Ἀγαπημένα μου, εἶπε φωνὴ τις ἡ ὁποία δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀκουσθῆ, χρειάζεται φρονιμάδα.

— Βωβλαντέρνα! ἐφώνησαν πανταχόθεν, ἀπὸ πᾶν διαβολοῦ ἔρχεσσι, Βωβλαντέρνα;

Ὁ Βωβλαντέρνας ἀφήσας σιγανὰ τὴν θέσιν ἣν κατείχε πλησίον τῆς θυρίδος, εἶχε πλησιάσει πρὸς ἐντάμωσιν τῶν συντρόφων του, εἴτινες τὴν σιγμὴν ταυτὴν ἦσαν συνεσπειραμένοι περὶ τοῦ Θωμᾶ Τουρνοβούλη.

Ἄπαντες ἐγράφησαν πρὸς αὐτόν· οὗτος δὲ νεύων διὰ τῆς χειρὸς ὅπως σιωπήσωσι, καὶ κμύζων τὸν ὀφθαλμὸν εἶπε σιγαλέως:

— Ἐγὼ, φίλοι μου, ποτὲ δὲν κάνω περισσότερα σαματὰ ἀφ' ὅ,τι χρειάζεται. . . Ἄ! ἦλθα καὶ σὺς ἐφώνησα σήμερο τὸ πρῶτ' ἀπὸ μέρους τῆς ἐντιμότητος σου, μὰ ἂν ἤξευρα πῶς ἠθελετε νὰ φερθῆτε ἐτ' ἄσχημα!

— Κύρ ὑποκριτή! εἶπεν ὁ Τόμης, σὺ θὰ τρέξης πρὸ μ' πρὸς ἀπ' ὄλους μας. . . σὺ λέγῃς ὅτι ἐκεῖ μέσα ἔχει ἕνα σωρὸ χαρτονομίσματα!

— Αὐτὸ μὲ γαργαλίζει δυνατά! ἀπεκρίθη ὁ Βωβλαντέρνας ἐκβαλλὼν τὴν γλῶσσάν του. Ἄν μπουρούσαμε νὰ κάμωμε τὴ δουλειά μας μὲ φρόνησι. . . μαθὲς δὲ σὺς λεγῶ. . . Ὁ καπετὰν Πάδδης θὰ ἔλθῃ;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ Σάρλης.

— Μὲ γαργαλίζει τρομερά! ἐπανάλαβεν ὁ Βώβης, ὅστις ἤρχεισε νὰ σκέπηται σοβαρά.

Ἐπλησίασεν εἰς τὸ δικτυωτὸν, τὸ ὁποῖον ἔσεισε μετὰ προσοχῆς.

— Ὑπομονή, φίλοι μου, ὑπομονή! εἶπεν ὁ Κ. Σμιθ ἐξακολουθῶν ν' ἀναγινώσκῃ τὴν ἐφημερίδα του.

— Εἶναι πολὺ δυνατόν, ἐμουρμούρισεν ὁ Βωβλαντέρνας· εἶναι πάρα πολὺ δυνατό!

— Δυνατόν! ἐπανάλαβεν ὁ Τόμης ὑψάνων τοὺς ὠμους· ἀκούσαμε παιδιά, εἶγε ἄντρες;

— Νὰ μὲ παρ' ὁ διάλογος ἂν δὲν ἦμαι! ἀπεκρίθη ὁ Σαλιαγκάκης.

— Τί χρειάζεται νὰ κάμωμε; ἠρώτησαν οἱ λοιποὶ.

Ὁ Τόμης δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἄρως το ὀγκώδεις ὑπόδημα του, ὤρμησεν ἐμπρὸς καὶ τὴ ἐκτύπησε κατὰ τοῦ ζυλίου μεστωτικού, τοῦ ὑποσηρίζοντος τὸ δικτυωτόν.

Τὸ δικτυωτὸν ἐκλονίσθη ἀλλὰ δὲν ἔπεσε.

— Τι κάνετε! ἐφώνησεν ὁ Κ. Σμιθ μετὰ συγκινήσεως καὶ οὐγῆς.

Ὁ Θωμάς ἤθελε νὰ ἐπανάλαβῃ, ἀλλ' ὁ Βωβλαντέρνας τὸν ἐμπόδισε.

— Φίλε μου, τῷ εἶπε, κάνεις πολλὰ σαματὰ, πρέπει πάντοτε νὰ κάμῃς τροπὸν πού νὰ μὴ χρειάζεσαι παρὰ ἕνα μόνον κτύπημα.

Καὶ ἄνευ προσηπτηρίου, καὶ χωρὶς κατὰ τὸ φαινόμενον ν' ἀγωνισθῇ μεγάλως, ἐκτύπησε τὸ κλειθρον τοῦ δικτυωτοῦ τοσοῦτον δυνατὰ δια τῆς πετολωτῆς πτέρνης του, ὥστε τὸ κλειθρον κατενεματισθῆ.

Γενουμένου δὲ τούτου, παρεμέρισεν ὅπως ὀρμήσῃ τὸ πλῆθος εἰς τὸ ἰδιαιτέρων γραφείων.

— Δὲν ἔδωκα παρὰ ἕνα κτύπημα, ἐψιθύρισε μετ' εὐχρηστικῆως, μὰ τὸ κτύπημα καλά!

Ὅτε οἱ τρεῖς ἄνθρωποι καὶ ἕξ παλιάρκοί μας εἰσιόρμησαν εἰς τὸ ἰδιαιτέρων περιφρούρημα ὁ Κ. Σμιθ προειδοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ πρώτου κτυπήματος τοῦ Θωμᾶ Τουρνοβούλη, ἐπειράτο νὰ λάβῃ χρυστερικὴν θέσιν. ἔβλεπεν ἤδη μετακινήσει τὴ γραφικὴν μετοχὴ τῆς θύρας καὶ τοῦ ταμείου, καὶ ἐκσπῆκε εἰς τὸ νὰ κλείσῃ τὸ τελευταῖον τούτο, ἀλλὰ τεταρτομημένος ὡ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ. Τὸ κρασπεδὸν τοῦ ἱματίου του ἐδαγκασθῆ ὑπὸ τοῦ ἀρμού εἰς τρόπον ὥστε τὸ πρᾶγμα καθίστατο ἀδύνατον.

— Μὴ λαθραίνετε τόσον κόπο, κύριε Σμιθ, εἶπεν ἐμπαικτικῶς ὁ Θωμάς Τουρνοβούλης, ἡ δουλειά εἶναι τελειωμένη, καὶ περὶ δὴ τις καίεσαι καλὸ παιδί, βὰ σοῦ δώσωμε κ' ἐσένα μερδικά.

— Ἄθλιοι! ἀνεθόνησεν ὁ Κ. Σμιθ, τοῦ ὁποίου ἡ θολία ὑπέδεικνε προσηπτικὸν ὄγκωρον καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου. Πρὶ βλήθῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ ταμείον, πρέπει νὰ μ' ἀφήσῃτε νεκρὸν εἰς τὸν τοποῦν.

— Καὶ οὕτω γίνεται! ἀπεκρίθη ἀπαθῶς ὁ Θωμάς Τουρνοβούλης.

Κογχαστικῶς ὑπέμετρος κατέλαβε πάντας διὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἄν.

— Καὶ οὕτω γίνεται! ἐπανάλαβεν ὁ Σαλιαγκάκης, μὰ τὸ δισύλη! καὶ οὕτω γίνεται.

Ὁ Βωβλαντέρνας παρεξέτενε τὸν λαιμὸν ὅπισθεν τῆς θύρας, καὶ ἐνεβρίπιε τὸ πανοῦργον καὶ νηπιούργον ἀκτινοβολοῦν βλιμμα του εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ ταμείου.

— Ἡ ἀλήθεια εἶσι, εἶπεν, ὅτι ἡ δουλειά δὲν εἶν' ἄσχημη, ἀλλὰ μερικαίς φροῖς αὐτὰ τὰ μασκαρολίκια δὲν ἔχουν καλὸ τέλος.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἰδιαιτέρων γραφείου κατείχε σχεδὸν τὸ ἦενον τοῦ θυμῶτος. τα δὲ ἐπιπλα του ἦσαν ὡς τὰ τῶν γραφείων ἐν γένει. Πρὸς δεξιάν ἠϊοί-

γετο θύρα κοινωνοῦσα μετ' εὐρυχωροτάτων ἀποθηκῶν τοῦ καταστήματος ἔδ' ὑπερδου καὶ συντροφίας, πρὸς ἀρρετὰν δὲ κλιμαξὸς ἐλικειοειδῆς ἐφθάνεν εἰς τὸ πρῶτον πατωμα.

Τα παθηκῆσιὰ μὲς οὐδεμίαν ἔδωκαν προσοχὴν εἰς οὗτα, ἦσαν ἄλλως ἐνηχηθημέοι. Ἐνῶ ὁ Θωμάς, ὁ Σάρλης καὶ ἄλλοι περιέερεψον τὴν τράπεζαν, ἣν ὁ Κ. Σμιθ εἶχε βίψει ὡς προσηπτικὸν πρὸ τοῦ ταμείου, ἄλλοις τις μᾶλλον ἐκίνητος ἢ μᾶλλον ἀνυπόμονος, ἐπῆδησεν ἐπὶ τῆς τροπέζης ταυτῆς φωνάζων.

— Ἐγὼ θὰ παρῶ τὸ πρῶτο μερδικά!

— Γεῖ σου μωρὲ Σώη! εἶπε τὸ πλῆθος. Ὁ δὲ Κ. Σμιθ ἀφήσας τὴν κλειδὰ ἐμβάλλει ταχέως τὴν χεῖρα εἰς τὸν κολπον του, καὶ ἐκβαλὼν ζεῖγος πισολίων σηματοθεῖ λέγων·

— Ἀζθε τὸ πρῶτον μερδικά!

Ὁ Σώης κλονεῖται, καὶ ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ διατορηθεὶς ἐπιτύλιξε τοὺς τομητῆρας, εἴτινες ὀπισθοχώρησαν!

— Ἄ! ἔτσι! εἶπεν ὁ Βωβλαντέρνας ὑπογρωῶν μέγχοι τῆς θύρας τῆς εἰσόδου. οἱ ἄλλοι ἤμως δὲν ἠκούθησαν τὸ παραδειγμα του. Ὁ Θωμάς Τουρνοβούλης καὶ ὁ Σάρλης ὀρμήσαντες συγγρηκῶς ἔβδψαν κατὰ τὸν Κ. Σμθ' ὁ πρῶτος ἐκ τῶν δύο ἐζητεῖ τὴν μάχαιράν του, ἕνα ἐμπνεξή οὐτὴν εἰς τὸν λαιμόν του.

Τὴν σιγμὴν ταυτὴν συνέβη παράδοξόν τι. Πάντες οἱ παρευρισκόμενοι, ἐξαιρεμένου τοῦ Θωμᾶ Τουρνοβούλη καὶ τοῦ Σάρλη, κρυευθέντες ὑπὸ πανικῷ φόβῳ, ἐμμηθήσαν τὸν Βωβλαντέρνα καὶ ἀπεσύρθησαν ταχέως ὀπίσθεν τοῦ δικτυωτοῦ, ἀρῖ οἰτες τὸ πτώμα τοῦ Σώης ἐκτεπλωμένον ἐπὶ τῆς τροπέζης. Ἄπαντες ἐκρήφθησαν ὅσον ἠδύνατο καλλίς, κυπτοντες τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος ἠπίων φωραθέντων ἐπὶ πταισμάτι ὑπὸ αὐστρῶν διδασκαλοῦ.

Ἐδ' ὅ πύθεν προῆλθεν ὁ τρόμος οὗτος.

Εἰς τὸν χρόνον τοῦ πισολίου, ὅστις εἰς τὰ ἐκτὸς μὲν δὲν ἠκούσθη, ἐντὸς δὲ τῆς τετραγώνου οἰκίας ἀντήχησε δυνατὰ, ἀνὴρ τις μέλαν φέρων προσωπεῖον, ἐφάνη ἐπὶ τῆς ἐλικειοειδῆς κλιμακῆς καὶ ἔβλεπε πρὸς τα κατω. Ἐπειτα δὲ χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, κατέβη μίση πρὸς μιαν τὰς βουθιδῶς τῆς κλιμακῆς.

Ἄπαντες εἶχον ἰδεῖ αὐτόν, ἐκτὸς τοῦ Σάρλη καὶ τοῦ Θωμᾶ, εἴτινες ἦσαν σπειυδαιότατα ἐντοχυλημέοι.

Ὁ φερὼν τὸ προσωπεῖον ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ταμίαν τῷ εἶπεν ἀτοραχῶς·

Διατί τόσος θόρυβος Κύριε Σμιθ. . . ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως. εἶπε νὰ ἰουχασιον.

Ὁ Τουρνοβούλης καὶ ὁ Σάρλης ἀκούσαντες τὴν φωνὴν ταυτὴν ἀφήσαν τὸν Κ. Σμθ, καὶ ὕψωσαν τὰς κεφαλὰς των, καὶ ὀπισθ ἠώσαν ἰκανὰ βήματα τρεμόντες ἀπο κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Ἡ ἔντιμότητος! . . . εἶπεν ὁ Θωμάς.

Ὁ Σάρλης ἔλαβε θέσιν ἰκετευτικὴν.

— Τὴν ἐπάθαν! ἐψιθύρισεν ὁ Βωβλαντέρνας ἐκ τῆς γωνίας τοῦ το συλλογιστικῶς πῶς αὐτὴ ἡ διαλόσκαλα φερνεῖ σε κανένα μερδικά.

Η Αυτόυ έντιμότης ανέληφθη κάλιν βραδέως δια τής κλίμακος, ό δέ Σάρλης και ό Θωμάς σαν βρογμώνας γαταις ύπήγαν να ένταμώσωσι τους συντρόφους των.

Ο Σμίθ ήγέρθη πάλιν, και έφερε το γραφεϊόν του εις την προτέραν θέσιν του.

→ Πρέπει να ξεφορτωθώμεν αυτόν, ειπε μετ' αδιαφορίας, δείχνων το πτώμα του Σώνη.

— Ορισμός σας, Κυριε Σμιθ, άπεκρίθη εύσεβάσως ό Τυρνεβούλης.

Ως να μη είχε συμβή τίποτε, ό Κ. Σμιθ ήνώφε τον Χρόνον και ανέλαβε τή ανάγνωσιν του εις τό μέρος εκείνο, όπου είχε διακοπή, έως ου να φέρη ό Νικολής τά χρήματα.

(Έπειτα συνέχεια.)

ΠΕΡΙ ΥΓΕΙΑΣ Ο ΛΟΓΟΣ!

Επιθυμεί κανείς να νυμφευθή γυναίκα με ξυλίνα σκέλη. Στέργει κόρη δεκαεπταετής συνδέσαι τό μέλλον αυτής μετ' άνδρος έχοντος όφθαλμούς υαλίους, βραχιονας εκ φελλού, ψευδεις οδόντας και φανάκη, μετ' άνδρος έν έι λόγω αποσυντιθεμένου κάταν έσπέραν και συναρμυζομένου πάσαν πρωϊαν; Εις την έρώτησιν ταύτην προδύλεπομεν γενικήν την άρνησιν.

Εις τό άρρον γένος δυνατόν να εύρεθώσι τυχαίως πως εξαιρέσεις ήρωϊκά. Και γυναίκες τινές, κατά λόγον φυσικόν, άφοσιούνται προς άνδρας οιτινες άπόλωσαν εις την ύπηρεσίαν τής έκυτων πατρίδος τά μέλη των, και οιτινες καιτοι ουδέ άλλο όντες ή λείψανα του θανάτου, εισί περ διεβλημένοι φήμην τινά ήρωϊσμού προσφιλή εις την γυναικείαν ψυχήν· αλλά κατά τινα γενικόν κανόνα, έσμε βεβαιοτάτοι ότι άμφοτέρα τα γενη ήσπερόνται τους ήρωωτηριασμένους συζυγους, όπερ εις φυσικόν και δικαίον. Ο προς την καλλονή· έσως είναι εκ των φησι πεφυκότων ιδιοτήτων τή ανθρώπινη καρδιά, και μόνον οι ήθικώς και διανοητικώς έλλιπείς δεν θαυμάζουν αυτήν. Δεν ύπάρχει ναός τοσούτον έρωτός όσον ό γάμος ούτος ναός, έν ώ ή ψυχή εις ένγκεκλεισμένη. Πάν εύγενές καλλιτέγνημα αναφέρεται εις αυτήν, και έλαβε τήν έραχην αυτού εκ του ανθρώπινου σχήματος, και ουδέν έργον εκ λίθου ή χαλκού όπερ ό άνθρωπος ήδυνήθη να έργασθή, είναι τόσον μεγαλοπρεπές όσον ή εξαισία εκείνη μορφή, ήτις διαπλασθεΐσα υπό του Δημιουργού πρώτη περιεθεάσατο τάς καλλονας του Παραδείσου! Δεν ύπάρχει θέαμα υπό τον ούρανον θλιον μεγαλιπρεπέστρον του εμφορμύ α θείου. Η θαλασσα δύναται να ή και εύρει, οι ποταμοί πλατείς, τά όρη φοβερά την όψιν και ύψικάρηνα, αλλά ουδέν εκ των καλλονών τούτων τής φύσεως δυνατόν να συγκινήσῃ τή καρδιαν τοσούτον βαθέως όσον σιγμικια μόνον έμβλιψίς εις τάς χάριτας και τήν τελειότητα τής ανθρώπινης μορφής. Εν αυτή εύρίσκωμεν άπασαν τήν μεγαλοπρέπειαν τής γής συγκεντρωμένην, συνδυασμόν χωμάτων έναρμόνιον, εξαιτίας κατατομάς άπτελούτας έν όλον τέλειον, μεγαλείον όψεως, τους μύς έν σιγή τήν βώμην μαρτυρούντας. βράδιμα έλεύ-

θερον και πλήρες χάριτος, και τό διαλαμπές και διααπρεστικόν, τό θεϊον βλέμμα λάμπων θαυμασίον, εμπροσθεν τής οποίας τά φώτα του δύοντος ήλιου και τό σέλας του βρόχ άποσθένονται εξομυδρούμενα.

Μετά τό κάλλος του άνδρος έπειτα τό τής γυναικός· έν δέ τό πρώτον ήναι μεγάλη άμονία τής φύσεως, τό τελευταϊον εις ή μελωδία αυτής. Εις τήν μορφήν τής γυναικός εύρίσκωμεν τάς μεγαλοπρεπείς κατατομάς του άρρόνος τελειώσας εις ήδυπαθή γλυκύτητα. Στερεΐται μέν άσειμασιόν ύρους, άλλ' άντ' αυτού έχει χάριν απεριόχρητον. Τά κυκλωτερή μέλη, τό γαστριαικόν σύνολον, τό χοσιαν προστασίας δηλοϋν ύφος, πάντα ταύτα περιβαλλουσι τήν γυναικα με χάριν άκταληπτον, καιτοι εμφαινοντα τήν δευτερεύουσαν θέσιν αυτής. Αλλά άμν απολεσθώσι τά θελητηρα ταύτα, εξοφνίζεται και πάτα καλλονή· και άμα ή γυνή έγκαταλείψη την έξορσιν τής τρυφερότητας και τής γαστριαικας αυτής άδυαμιας, ταχέως καθίσταται φαικώδες τέρας. Η άρμονία τής ανθρώπινης ωριότητος εύρισκεται εις τάς τοις ταύτας χορδάς τον Άδρα, τον Γυναίκα και τό Παιδιον. Ταύτα δέ καιτοι διαφέροντα άπ' άλλήλων, συνούμενα εις τρόπον θεϊον αποτελοϋσι τήν όρατην εκείνην μουσικήν, ήτις καθήδυνει τον κόσμον.

Αλλά που εύρήσωμεν νϋν τήν σωματικην ταύτην καλλονήν; Εν ταις πόλεσιν ήμών; Εξελθωμεν εκ τής οικίας ήμών και έλθωμεν άν εύστρηφιν άνδρες και κομψή γυναίκες θέλουν λαμπρόναι τήν πορείαν ήμών. Οι ώχροί καιύχροι εκείνοι νεανιαί, με κεκυρωα ράχεις και κάτιστρα γαστροκνήμια, είναι οι τυποί τής ενεστώτης γενεάς; Εί·αι αι βεδωμεναι εκείνοι κόρη, αι βεδυθημένας έχουσαι τας παρειας και εισέχοντας τους οφθαλμούς, πλακωμένον τό στήθος και τρέμον τό βήμα, και τήν μέσσην άπινθηώπως συσφιγμένην; Εισιν αύται άπόγοναι τής άμκριας· είναι και ήγεμονικής Εύας, ήτις έκαθισεν έν τή τελευτά αυτής καλλονή προα τήν πλευράν του κωμαμένου Αδρα; Αληθώς οι παίδες ούται και αι κόρη αύται εισιν απόγονοι του πρώτου ζεύγους, άλλα πόσον μεμκρωσμένοι! Πάσα ισχύ; και μεγαλοπρέπεια εξοφνίσθη, πάτα χαρίς και καλλονή απεσθέθη, και ουδέν άλλο έμεινεν ειμή νοσήθλος έπιδερμής, άμύελος έκκνη, ήτομισμένοι μύς, και εξηθηνημένοι νοητικοι άδυναμεις.

Ταύτα δέ πάντα συμβαινουσιν ουχι άπεισηματικώς· Η χειρ γράφει άρδως επί του τοίχου αυτής, και έγραψεν επί πολλά έτη. Και δεν άπαιτείται να ήναί τις προφήτης, όπως άναγνώσῃ τά γραφόμενα. Έκατς δά·καται να έομνηνέσῃ δι' ένυτόν όσα Καταστροφή γέγραπται επί τής πύλης του ναού, και εράμωσις επί των τοίχων αυτού! Γ·ώστε οι κατοικίζοντες τήν γήν ότι αποκατείνετε βραδέως μέν άλλ' άσπελώς ου μόνον ύμάς αυτούς αλλά και τας επεσοχόμενας γενεάς. Αι παρ ά φύσιν εξεις του βίου, αι δικνωτερεύσεις, ή ατελής τρηφή, ή άνάρμοστος ένδυμασία, ή φυσική ρθυμία, ή σφοδρά διανοητική ένέργεια, ή μεμλιυσμένος άηρ, ή έλλειψίς ακούτης ήθικής επαχρωπ ήσεως έν τοις σχολείοις ταύτα πάτα ρίπτουσι εις τον τάφον πάνθ, ότι εύρισκεται ωριόν και μεγαλοπρεπές έν τώ άν-

θρώπινω σώματι και τή διανοία. Θέλετε καταστήναι ψυχή τε και σώματι. Η ζωή θελει είναι εις ύμάς τους δυσπιστικους και χοιραδικους αθλιότης και ουχι μακαριότης. Εάν δε νυμφευθήτε δεν θα κάμετε άλλο ειμή να επαυζήσῃτε τήν δυστυχίαν, ει και εκπληροϋται ό θεϊος νόμος τής πληθύνσεως. Θέλετε άγνοεί τό τί εις αν απανείνι ελευθέρως, το όρέγεσθαι τροφής μετ' ανθρώπινης όρέξεως, και τό αγαπώνως δεΐ. Αποστραφήσεσθε τον κόσμον, και όψεσθε τον μέν ήλιον σκοτεινόν, τον δέ ούρανον φρικώδη. Και πάτα ήδονή έν τώ βίω θα φανή σσησπούια εις τους σσησπότας βώμωνας ύμών.

(Έπειτα συνέχεια.)

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΟΥΤΕΜΒΕΡΓΗΣ

ό έφευρετής τής τυπογραφίας.

Ο Ιωάννης Σουτεμβέργη· γεννήθη έν Μογουντία τής Γερμανίας περί τό 1398 ή 1400. Έν έτει 1420 ήναγκάσθη ν' άναχωρήσῃ εκ τής πατρίδος του κατά συνέπειαν επιναστάσεως εκρηγείσης έν τή πόλει ταύτη. Άγνοείται τό τι έκαμεν έν διαστήματι δεκαεσσάρων έτών μετά ταύτα, άλλ' ήξουρομεν θετικώς ότι έν έτει 1434 κατώκει έν Στρασβούργω, όπου μετά δύο έτη έργασέτο ως τομεις πολυτίμων λιθων και καθρητικής καταπυρων.

Έν έτει 1436 συήψε μετά τινος Ιωάννου Ρίφφου προς εκτέλεσιν μυστικού τινος σχεδίου, εταιρείαν εις ήν παρελθον και τινα Ληδοίον Δριτζέην και τον αδελφόν αυτού Αντώνιον Η·μάνιον.

Εκ του συ τ ήβντας συμβολαίου αυτών φαίνεται ότι τα κέρδη τής εταιρείας διηρέθησαν εις τέσσαρας μεριδας, εις ώ· ό Γουτεμβέργη; όστις ήν ή ψυχή τής επιχειρήσεως, επρόκειτο να λάβη τάς δύο, και προς τούτοις επληρώθη τή ποσότητα φλορινίων 160 παρ τών δύο τελευταίων συνεταιρών.

Το αυστιακόν τής εταιρείας ταύτης ήτο ή έφευρέσις τής τυπογραφίας.

Αποθνήσκων του Ανδρέου έν έτει 1438, οι δύο αδελφοί του Γεώργιος και Κλαύδος ατήτησαν παρ ά του Γουτεμβέργου ή να παραδεχθή αυτούς εις τήν εταιρεία· ή να τοις αποδώσῃ 100 φλορινια, άτινα οι συνεταιροι είχαν συμφωνήσει να πληρώσωσιν εις τους δικόθλους του όστις εξ' αυτών ήθελεν αποθάναι.

Κατά συνέπειαν λιπών τούτου ενήγγυον τον Γουτεμβέργη· εις τα δικαστήρια, όπου μετά πολλας άγνοήσε και μαρτυρας ή αρχικασιν αυτόν να πληρώσῃ μόνον 15 φλορινια εις τους δικόθλους του Ανδρέου. Εις δε τας καταθέσεις των μαρτύρων άνοφένται δια πρώτην φοράν οι κινητοί χαρακτηρες τής τυπογραφίας.

Ο Γουτεμβέργη; έμεινεν έτη τινά ακόμη έν Στρασβούργω, και επιστάσθη έν έτει 1445 ή 1446 εις Μογουντιαν, όπου ενοικίασεν οικίαν τινά, έν τή έτησε τό πρώτον τυπογραφείόν του.

Τα ύπέσχητα έξοδα τά όποια ήναγκάσθη να κάμη δια τα πρώτα θεαμάτια του, εξήλησαν τους πόρους του, άλλ' εύτυχώς εύσε συμπλήτην τινά, Ιωάννην Φαύσον, όστις έχορήγησιν αυτώ ισχυρόν βοήθειαν,

γενόμενος συνεταιρος αυτού. Εις τά πρώτα έτη ό Γουτεμβέργη; και ό Φαύσος δεν φαίνεται ότι εκκαμν τίποτε περισσότερον των πρό αυτών. Φαίνεται μάλιστα εκ τινος χωρίου του Τριθέμου, ότι κατά πρώτον δεν μετεχειρίσθησαν χαρακτηρας κινητους, καιτοι ό Γουτεμβέργη; είχε μεταχειρισθή αυτούς έν Στρασβούργω. Εχρειάσθησαν τόσα χωρίς ά σκνίδια, όσα ήσαν αι προς τύπωνιν σελίδες, και τά φύλλα δεν ήδύναντο να τυπωθώσιν ειμή εξ ενός μόνον μέρους. Πιθανόν ότι ανεχαιτίσθησαν υπό τής ύπερόγκου δαπάνης, ήν άπήτουν οι έπί ξύλου γλυπτόμενοι κινητοί χαρακτηρες, και εκ τής δυσκολίας του να δώσωσιν εις τά σοιχεία και εις τους κορμούς αυτών ίτας διαστάσεις, και να διαθέσωσιν αυτά εις τρόπον ώσε να μη διασκορπισθώσιν ή θραυσθώσιν υπό τήν πίεσιν. Ο Μιεραμίνος όμως έν τώ Περι άρχής τής τυπογραφίας πονήματα ισχυρίζεται ότι οι κορμοί οίτινες ήταν εκ πύξου και τετρύπημένοι εκ του μέσου, ήδύναντο εύκόλως να ενώθωσι δια νήματος ή σύρματος. Λέγουσιν ότι οι αρχαιοι τυπογραφοί τής Μογουντίας διατήρουν εκ των ξυλίνων τούτων σοιχείων εις τα έργασεία των και ότι έπυειθίζον να δίδωσιν έν εις πάντα μαθητήν αναδειχθέντα τεχνίτην και γε όμενον δεκτὸν εις τήν συντεχνίαν αυτών. Τέλος περί τό 1452 ή 53 κατά τά λεγόμενα του Τριθέμου έρεϋρον μέθοδον του χέειν τά σχήματα του λατινικου αλφαβήτου, άπερ ώνότ μαζον μίτρης, και έν αυταις έχεον πάλιν χαρακτηρας εκ χαλκού ή κασιτέρου.

Ο Γουτεμβέργη; ύπήρξε τόσον δυστυχής έν Μογουντία όσον έν Στρασβούργω, διότι ό συνεταιρος αυτού Φαύσος απήτησε παρ' αυτού μετά τόκου τάς χρηματικας ποσότητας, τάς οποίας τώ είχε δανείσει, και κατεδικάσθη να πληρώσῃ αυτάς. Τούτο συνεπήγαγε τήν διάλυσιν τής εταιρείας των, και ό Γουτεμβέργη; βλέπων τό αδύνατον του να εύχαριστήσῃ τον δανειστήν του ήναγκάσθη να παρχωρήσῃ αυτώ όλην τήν τυπογραφικην άποσκευήν του. Εύρέθη όμως ό Κύριος Κοβρόδος Ούμερης σύνδικος τής Μογουντίας, όστις έδάνεισεν αυτώ, και δια των χρημάτων τούτου κατώρθωσε να συστήσῃ νέον τυπογραφείον έν τή πόλει ταύτη, δι' ου εξεδόθη βιβλίον υπό τον τίτλον «Καθολικόν.»

Τά τελευταία όμως έτη του Γουτεμβέργου ύπήρξαν αρκετά εύτυχη. Αφού έν έτει 1465 κατετάχθη εις τήν τάξιν των εύγενών τής οικίας του εκλέκτορος τής Μογουντίας, Αλφόνσου ΙΣΤ', ός·ς δια βίου άπειναιμεν αυτώ σύνταξιν, έτελευτήσῃ έν έτει 1468.

Ο Γουτεμβέργη; δύναται να θεωρηθή εις εκ των μεγίστων εύεργετών τής ανθρωπότητας.

ΑΣΤΕΙΑ.

Αι φιλόδοικοι Αλιουροι.

Δύο γέται, Νικηράω και Μικουράω, κλιψασι τυρόν, δέ· συνερόνουν περί του μερισμού τής έτυτων λείας. Ίνα λιπών συμβέβασωσι τήν διαφοράν των, άνέθεσαν αυτήν εις τινα πηληκα, ός·ς προθύμως ιδέ-

χθη τὴν πρότασιν αὐτῶν, καὶ λαβὼν τρυφίην ἀνεβή ἐπὶ τινος ὑψώματος, καὶ θλάσας εἰς ἡ τὸν τυρὸν ἐπέβαλε τα τεμάχια εἰς ἑσπεραν πλασιγχα. α Φερ' ἰδόμεν, » εἶπεν ὁ δικαστή. Ἄ! τὸ τεμάχιον τὴτο εἶναι βρύτερον τῷ ἑτέρου, καὶ τὴτο εἰπὼ ἀπέδανε πάραυτα ἀρκετὰ μέγχα καρμάτιον, ἔντ, ὡς εἶπεν αὐτὸς, καταστήσῃ οὕτω ἰσῆσθρ. Ἄλλα τότε ἡ ἀέσαντι πλάσιγχε ἐγέ-ετο βρύτερα, καὶ τοῦτο παρέσχεν εἰς τὸν εὐσυνειδήτων δικαστὴν ἀφοσρῆν πρὸς ἡευτέρον βρουκωσιάν. « Ἐ! ἡ! στάσου! » εἶπεν αὐτὸς κλέπτρσι, φοβηθεῖσαι ἤδη περὶ τοῦ ἀπίστευτου, ἀδὸς εἰς τὴν καθεμία τὸ μερδικὸ τῆς ὁπῶ. εἶνοι, ἐμεῖς εὐχαριστιούμαστε. « Ἐμεῖς ἴσως εὐχαριστιοῦσθε, εἶπεν ὁ κίθηξ, ἄλλ' ἡ δικαιοσύνη δὲν εὐχραστῆται ὑπίθεσις τοσοῦτον περιπεπλεγμένη δὲ ἀπαφροῖζεται τοσον εὐκόλως. » Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐξηκαλύθησε ἡ ἀποκοπητὴ ὅτε μὲν ἐκ τῶ ἐν τῷ ὅτε δὲ ἐκ τοῦ ἄλλου τεμαχίου, ἔως οὐ αὐ ταλαιπωρεῖ γάται, βλῆκουσι τον τυρὸν αὐτῶν βοθητῶν ἐλαττουμένων, παρεκλεσαν αὐτὸν νὰ μὴ λαβῆ περνετέρω κόπον, ἀλλὰ νὰ παραδῶσῃ αὐτοῖς το ἀπολειπομένον. « Μὴ βιαζέσθε, παρακαλῶ, φίλοι μου, ἀπεκρίθη ὁ κίθηξ, τὴν δικαιοσύνην τὴν χρεωστοῦμεν καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ὁπως καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ ἀπολειπομένον ἀπὸ εἰς ἐμὲ διὰ τὰ δικαστικά μου. » Καὶ τοῦτα εἰπὼν ἔγωγε τὸ πᾶν εἰς τὸ στόμα του, καὶ μετὰ μεγάλης σοβαρότητος ἀπέλυσε τὸ δικαστήριον.

Ὁ μῦθος ἀηλοῦ.

διαβόλου μαζέματα, ἀνέμου σκορπίσματα.

Οἱ δημηλοκοὶ ἀδελογοὶ.

Σχολαστικός τις ἐρωτήθη ποίος ἡλικίας ἦν ὁ ἀδελφός αὐτοῦ, ὑτινος ἦν πρεσβύτερος. « Μετὰ δυο ἔτη, ἀπεκρίθη, θα ἔχωμεν τα ἴδια χρόνια. »

Ὁ ὀκνηρός.

Ὁ Μαρσιῶς ἰδὼν ἀνθρώπων ζητοῦντα ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ φαινόμενον καλλιστῆς ὑγείας, ἠρώτησεν αὐτὸν διὰ τί δὲν εἰργάζεται, κοῖτοι κατὰ τὸ φαινόμενον ζωηρός καὶ εὐφωστός. Ἄ! Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ἐπαίτης, δὲν ἤξευρετε ὅτι εἶμαι ὀκνηρός; « Λάβε, εἶπεν ὁ Μαρσιῶς, ἐν τῆλληρον διὰ τὴν εἰλικρινεῖαν σου. [»

Ἡ ὑπόσχεσις

Κυρία τις ἠρώτησεν ἀστε ευομένη νεανίαν τινὰ ἂν ἠθελε παρευρεθῆ εἰς τὴν κηδεῖαν τῆς, ἂν συνέβαινε νὰ ἐποθάνῃ πρὸ οὗτου. — ὦ! βεβοιοτάτα, κυρία μου, εὐχαριστῶς! ἀπεκρίθη ὁ χερειστάτος.

Νυμφευομαι τὴν εἰκόνα.

Μελλουσα Ἀθηναία τις λιαν ἀσχημος νὰ συζευχθῆ μετὰ Ἀσκωνος, ἐπεμψεν αὐτῷ τὴν εἰκόνα ἐνυτῆς, ἣν ὁ ζωγράφος ἐκαλλώπισε δεόντως, ἐκδικούμενος τὴν πρὸς αὐτὴν ἀδικίαν τῆς φύσει. Ὁ Ἀσκων ἐρωτηθεὶς τὴν νεανίδα κατὰ τὴν εἰκόνα ταύτην, ἐπο-

ρεύθη εἰς Ἀθήνας κατεστευμένως. Ἄλλ' ἄμα εἶδεν αὐτὴν ἀπάλεσε τὸν ἐρωτα του, καὶ εἶπεν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς νεανίδος ὅτι εἶναι ἔπιμος νὰ νυμφευθῆ τὴν εἰκόνα.

Ὁ ψεύστης.

Ἄθροπός τις, γυνώτας ὡς μέγχα ψεύστης, εἰσῆλθε ποτὲ εἰς μέγχα συλλυγον. Ἐκ τῶν παρευρισκομένων δὲ τις γωρίζων αὐτὴν, ποῖν ἔτι ἀνιῆν τὸ σῆμα του νὰ ὁμιλήσῃ ἀέκραζε. « Ψεύματα! » — Ἄλλτ, Κύριε, δὲν εἶπ' ἀκορη τιπατε. — Ἀδικοφρον, ἀφῶ μέλλῃς νὰ ὁμιλήσῃς, ἐννεῖται ὅτι θα πῆ. ψεύματα. — Ἄλλ' ἐμελλον νὰ εἶπω ὅτι ἀδικῶς σᾶς ἐκατηγόρηταν.

Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Τάσος.

Ἄν εἶναι ἀληθές, εἰπέ τις πρὸς ἱταλὸν Τασσομανῆ, ὅτι ἂν ὁ Θεὸς ἐμελλε νὰ γράψῃ ἐπικὸν ποίημα, ἤθελε σου θέσει οὕτω ἕμιον τῆ « Ἀπελευθερωθῆσθ ἱερυστάλμ. » Se potesse (ἂν μπορούσε), Signore se potesse, ἀπεκρίθη ὁ εὐθουσιαστικός οὗτος.

EN EIXON ANΘΟΣ.

Τ' ἀνθη τοῦ ἔσρος τ' ἀλγη εὐνάζου,
Εἰς τὴν ψυχὴν εὐπισθῆίου βροτοῦ
Παρηγορίαν τῆς λήθης σ' ταλάζου,
Κ' εἰς εὐγενῆ τὴν ψυχὴν ποιητοῦ,

ὦ! εἶθε εἶθε, νὰ εἶχον καρδίαν,
Τ' ἀνθη φιλοῦσαν τὰ κάλλη τῆς γῆς,
Νὰ ἐντυφῶ εἰς πηγῶν μελωδίαν
Καὶ εἰς τὴν δρόσον ὠραίας αὐγῆς.

Ἄκανθαί πάντα μοὶ φαίνονται τ' ἀνθη,
Λάβα ἡ δρόσος ὁ βίος πικρός·
Ἐν εἶλον ἄνθος αὐτὸ ἐμαράνθη,
Κ' ἔσποτε εἶμαι καὶ ζῶν ὡς νεκρός.

Ἐν εἶλον ἄνθος, ὦ μέλινα μοῖρα!
Δὲν ἦτο ἄνθος τῆς γῆς ποῦ πατῶ.
Μόλις εἰς τοῦτο ἀπλώσας τὴν χεῖρα,
Εἶδον ἀγγέλου ν' ἀρπάζου αὐτό.

Τὸν οὐρανόν, ὦ θεέ, νὰ κομηῆσῃς
Θείων, ἐπῆρες αὐτὸ νεκρόν,
Πιὴν διὰ τί εἰς τὴν γῆν νὰ μ' ἀφήσῃς
Δάκρυ νὰ χύνω θερμόν, θαλερόν;

Νύκτωρ πολλάκις ἐντρώμωσι ἠγέρθην,
Καὶ διὰ σκότους καὶ ψύχους σφιδροῦ,
Εἰς ταφῶν ἄσπας παράφρων ἐφέρθην,
Ἐπὶ τὴν πλάκα μαρμάρου ψυχροῦ.

Καὶ τὴν σιάντης ἐζήσουν, ἐκάλουν
Καὶ εἰς τὰ πέριξ ἠκούετ' ἠῶν,
Ὡς ἐκ τῶν ταφῶν νεκροὶ νὰ ἐκάλουν
Καὶ μ' ἀπεκρίνοντο—Δὲν εἶν' ἰδῶν.

ὦ! ἐδουλοῦσι φωνὴ μοὶ ἐβόα,
Ὅτι ἡ φίλη μου τόσον οὐκρά,
Τόσον ὠσπία καὶ τοσον ἀθώα
Δὲν ἦτο ἤδη ἐν ταφῶν νεκρῶν.

Φεῦ! ἠπατώμην ἀπάτην μεγίστην.
Ἐν οὐρα ὦ μετ' ἀγγέλων δυοῦ
Μελοποια θεῖαν ὠδὴν τὴν καλλίστην,
Ἦδη ἐπλήρη αὐτοῦς θαυμασμοῦ.